

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul X, Nr. **129, APRILIE 2014** *Apare în ULTIMA ZI a lunii* **2,5 lei**

Director fondator: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–16, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.: 0746700117**

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE: www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Editorial: A CINCEA PRIGOANĂ?

Prima prigoană antilegionară datează din vremea lăudatei democraţii interbelice (I. Gh. Duca promisese bancherilor evrei Finally exterminarea legionarilor contra aducerii liberalilor la putere); a doua din vremea lui Carol al II-lea Ucigaşul; a treia din timpul dictaturii antonesciene, iar a patra din anii comunismului.

Prigoanele au fost şi au trecut. **Ideile legionare au supravieţuit.** De aceea a cincea prigoană **s-ar putea** să înceapă acum. Tot în regim "democratic", iniţiată tot de un liberal. Şi tot cu "colaborare" evreiască (institutul "Elie Wiesel"). **Proiectul** legislativ iniţiat de Crin Antonescu, care a făcut mult "zgomot" încă din toamna anului trecut, **aşa-numita "lege antilegionară"**, a început să capete **"consistenţă"**: a fost **votat de Senat** pe data de **6 aprilie 2014.**

Pentru a deveni lege, trebuie însă **să fie validat şi de Camera Deputaţilor.**

Dacă va fi, rămân căile legale de atac: Curtea Constituţională şi CEDO.

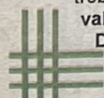
Proiectul vizează **completarea OUG 31/2002** privind *interzicerea organizaţiilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob ...* (bla-bla-bla) **cu interzicerea organizaţiilor legionare.**

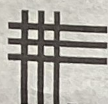
Citez din proiect: art. 1, lit. a: ***"prin organizaţie cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob se înţelege** orice grup format din trei sau mai multe persoane, care îşi desfăşoară activitatea temporar sau permanent, în scopul **promovării ideilor,** concepţiilor sau doctrinelor fasciste, **legionare,** rasiste sau xenofobe (...)."*

Chestiunea cu ideile şi concepţiile legionare vă depăşeşte, tovarăşi! Păi legionarul are **trei repere:**

(continuare în pag. 2)

Nicoleta Codrin

A CINCEA PRIGOANĂ? (continuare din pag. 1)

Dumnezeu, Ţara, Legiunea - exact în ordinea enunţată. Cam asta ar fi **chintesenţa ideilor legionare** rezumate foarte pe scurt, "la fără frecvenţă". Îi luaţi legionarului dreptul de a enunţa cel de-al treilea reper al lui. Dar ce faceţi cu celelalte două, mai importante chiar? **Îl interziceţi şi pe Dumnezeu? Dar cu Ţara**, cum rămâne? O declarăm **"nulă"?** Pentru voi este deja.

La punctul următor "mintoşii" tovarăşi adaugă: *"b) prin **simboluri** fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe se înţeleg: **drapelele**, emblemele, insignele, **uniformele, sloganurile**, formulele de salut, precum şi orice alte asemenea însemne care promovează ideile, concepţiile sau doctrinele prevăzute la lit. a"*.

- Drapelul legionar este... tricolorul românesc! (conform Întemeietorului Mişcării, Corneliu Zelea-Codreanu - "Cărticica şefului de cuib")

Vom face închisoare pentru că vom arbora tricolorul? Păi primii închişi vor fi funcţionarii statului: expun în instituţii publice drapelul "legionar"!

- Uniformele au mai fost interzise şi în vremea Căpitanului. Să vedem **cum a reacţionat el**: "Guvernul a interzis prin lege portul uniformelor. Odată legea votată, trebuie să ne supunem. Legionarii nu vor mai ieşi în public îmbrăcaţi în uniformă. Dar noi nu renunţăm la dânsa. Ne vom face uniforme şi le vom îmbrăca numai în zilele de sărbătoare şi **numai în casele noastre, unde suntem stăpâni** şi liberi să ne îmbrăcăm cum dorim." ("Cărticica şefului de cuib").

Căpitanul nu s-a cramponat de uniformă pentru că Legiunea nu este o broască ţestoasă ca s-o poţi recunoaşte după carapace.

Şi timp de peste jumătate de secol legionarii nu s-au putut îmbrăca în cămaşă verde, **dar au rămas legionari până la moarte.** Exemplele (cunoscute personal) sunt nenumărate, începând cu comandantul legionar dr. Ionel Zeana şi terminând, să zicem, cu legionarul dr. Gh. Niţulescu.

Legionarul n-are nevoie să afirme că este legionar de zece ori pe zi în faţa camerelor de filmat. Cel care este legionar **se comportă** ca atare.

- Sloganurile? Să vedem cine ne va putea condamna pentru că am zis, de exemplu, **"Mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei decât să învingi printr-o mişelie"** (Legea onoarei)! Sau pentru afirmaţia "Oratoria ta să fie oratoria faptei" (Legea muncii)!

- Formulele de salut? "Trăiască Legiunea şi Căpitanul!" – prescurtat, TLC. Vor face închisoare şi posesorii autoturismelor cu număr de înmatriculare TLC? Vom saluta "Trăiască România"! Puteţi da o lege şi împotriva acestei formule?

Proiectul de act normativ propune *"completarea titlului ordonanţei de urgenţă în sensul că aceasta se referă **şi la combaterea infracţiunilor**, nu doar la interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob.*

Ce infracţiuni au comis legionarii în vremurile noastre (ultimii douăzeci de ani)?! Nici unul! Combateţi infracţiuni din trecut? Aiuraţi! Singurele două infracţiuni din vremea vieţii Fondatorului şi organizatorului Mişcării (împuşcarea lui I. Gh. Duca şi a lui Stelescu) au fost comise în nume individual şi pedepsite la vremea respectivă - autoritate de lucru judecat! Iar cazurile Călinescu, Iorga, Madgearu, Jilava au avut loc atunci când la conducerea Mişcării a ajuns – temporar – un impostor. Oricum, nu au nici o legătură cu doctrina legionară. În orice organizaţie pot exista "nebuni" care nu trec filosofând peste nedreptăţi, ci reacţionează după cum îi taie capul, nu după norme. **Deci, ce combateţi**, ceva inexistent? Asta în limbaj de specialitate se numeşte "schizofrenie".

Ce-ar fi să interzicem Jandarmeria pentru că a asasinat 300 de persoane în masacrul din noaptea de 21/22 sept. 1939? Şi, chiar, ce-ar fi să-i interzicem pe liberali pentru că din ordinul şefului lor, I. Gh. Duca, au fost schingiuite 18.000 de persoane (decembrie 1933)?!

De fapt, dvs. susţineţi că a fi legionar e o infracţiune în sine, fără o minimă demonstraţie - deci promovarea **delictului de opinie** - în contradicţie cu Constituţia şi cu faimoasele "drepturi ale omului"!!

Proiectul propune **"*interzicerea şi a faptelor*,** şi nu doar a organizaţiilor, simbolurilor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob"*.

Interziceţi **faptele legionare? Adică ajutorarea fratelui căzut în nenorocire?** (Legea a cincea a cuibului). **Păi, interziceţi, de fapt, creştinismul!** În anii stalinismului erai închis dacă ajutai cu hrană pe cineva (te încadrau automat la "ajutor legionar")!

Vom ajunge astfel la **situaţiile tragic-comice** descrise de preotul Ştefan Palaghiţă în cartea *"Garda de Fier spre reînvierea României"*: *"Majoritatea proceselor au frizat de-a dreptul demenţa. Dau cazuri. (...) **Pentru iconiţa Arhanghelului Mihail legionarul a luat nu mai puţin de 10 ani muncă silnică.** Amintesc şi faptul că pe la toate puşcăriile erau afişate ordine drastice care **interziceau aceste iconiţe**, prevăzând grele sancţiuni"*. Chiar aşa: conform noului proiect legislativ, **Arhanghelul Mihail** poate fi considerat **simbol ... legionar?!**

Dacă legea va fi promulgată, cei care au evlavie pentru martirii temniţelor comuniste sunt pasibili de închisoare: la astfel de pomeniri - făcute, desigur, într-o biserică sau la cimitir, deci în spaţiul public - credincioşii pot fi arestaţi şi condamnaţi. Caz flagrant de anticreştinism şi **discriminare religioasă!**

De altfel, **prigonirea morţilor** s-a aplicat şi în vremea lui Antonescu (Ion, nu Crin): *"La Sâmbăta morţilor o femeie dă unui preot dintr-o comună din Ardeal **un pomelnic** în care, printre alte nume, se găseau şi <<Ion>> şi <<Vasile>>. **Fiind acuzat că aceste nume ar fi fost ale lui Ion Moţa şi Vasile Marin**, eroi legionari căzuţi în Spania în lupta anticomunistă, **preotul** a fost condamnat la **5 ani închisoare**."* (Ştefan Palaghiţă).

Dar să vedem aşa-zisa **"justificare"** a proiectului legislativ - expunerea de motive. Citez: *"În acest context trebuie să menţionăm faptul că **Europa** cunoaşte, în aceste zile, o recrudescenţă a **mişcărilor neofasciste antidemocratice**, periclitând, nu de puţine ori, **liniştea socială**."*

Aşa, şi? Pentru că există mişcări neofasciste în toată Europa – şi pe care, nota bene, nu le-a interzis nimeni! – v-aţi gândit să interziceţi legionarismul?!

Partidul ungar radical Jobbik are organizaţia paramilitară **HVIM** adică "Garda Maghiară" cu altă pălărie, care este neonazistă şi revizionistă declarată şi care acţionează şi pe teritoriul ţării noastre. Nu e interzisă nici în Ungaria şi **nici măcar în România**, unde militează pentru dezmembrarea acesteia!

Nici neofasciştii din Italia nu sunt interzişi! Iar "Zorile Aurii" (neonazişti) sunt în Parlamentul Greciei! Nu mai vorbim de celelalte organizaţii neonaziste sau neofasciste din Europa.

"Mişcări antidemocratice"? Mai antidemocratice ca dvs., care promovaţi delictul de opinie? Ca şi cum ai putea fi mai rău ca dracu!

Cu ce anume periclitează "liniştea socială" legionarii? Să auzim măcar un exemplu concret!

Ne întoarcem la "epoca Iliescu" în care protestatarii din Piaţa Universităţii erau, cică, "legionari", şi nu oameni sătui de comunism?

Ce înseamnă **"*linişte socială*"? Toţi cei care vor protesta** - paşnic şi legal - **contra abuzurilor statului,** vor fi acuzaţi că periclitează "liniştea socială", vor putea fi asimilaţi cu legionarii, şi **închişi!**

Mişcarea Legionară se deosebeşte categoric de fascism şi de nazism, aşa cum subliniază toţi istoricii oneşti (Armin Heinen, Gh. Buzatu, Eugen Weber etc.). Ceea ce este unic la Mişcarea Legionară este faptul că **scopul** se confundă cu **mijlocul** pentru atingerea acestui scop. Mijlocul este revoluţia spirituală (de sorginte creştină) a poporului român. Dar acesta este şi scopul Mişcării!

Legionarii exclud revoluţia prin violenţă. Celelalte mişcări declarate de unii şi alţii ca fiind similare Mişcării Legionare au formaţiuni paramilitare, restul membrilor având statut de "civili" în cadrul organizaţiei (vezi formaţiile paramilitare ale lui Mussolini şi Hitler folosite în cucerirea puterii, vezi Jobbik-ul ungar actual).

Marele paradox la legionari este faptul că, deşi toţi se socotesc şi se comportă ca o armată, împrumută de la aceasta doar anumite caracteristici menite să îi dea putere, coeziune, eficienţă şi coordonare (disciplină, camaraderie etc.). **De ce legionarii exclud caracteristica principală a unei armate, adică utilizarea forţei pentru obţinerea scopului propus?**

Pentru că **armele** Mişcării Legionare sunt de natură spirituală: **credinţa, corectitudinea, sinceritatea, voia bună, pilda, tăcerea, dragostea, trăirea, simplitatea etc.** ("Stilul legionar de luptă" – C. Papanace). Revoluţia promovată de legionarism este **revoluţia spirituală, nu armată!** În decursul existenţei Mişcării din vremea Căpitanului nu veţi constata abateri de la această linie. **Dovada** este refuzul preluării puterii înainte de desăvârşirea acestui ideal de revoluţie spirituală la nivel naţional, **refuzul de a ajunge la putere prin mijloace violente** chiar şi atunci când posibilitatea i s-a oferit.

În fine, să ajungem şi la "bomboana de pe colivă" (în 6 colţuri): *"Menţionăm faptul că, pentru elaborarea acestei propuneri legislative, am **beneficiat de sprijinul specializat al Institutului** Naţional pentru Studierea Holocaustului din România <<**Elie Wiesel**>>"*.

Vă credem că dvs., Crin Antonescu, "beneficiaţi" (gura păcătosului adevăr grăieşte).

Noi însă cu ce beneficiem din faptul că vă plătim salariul de senator? Nu sunteţi în stare să emiteţi nici măcar aberaţii de unul singur, vă trebuie "sprijin specializat". Şi apropos: specializat în ce??

În subsidiar amintim că proiectul nuanţează şi **holocaustul**: nu mai pedepseşte negarea lui, ci **simpla îndoială** în legătură cu existenţa lui pe teritoriul românesc! S-a ajuns deja la **recunoaşterea deschisă a amestecului evreilor** în treburile românilor, în istoria lor: le fac legile, le dictează ce să creadă şi ce nu. Chestiunea este de natură să ne facă să-i iubim din ce în ce mai mult. Înţelepciunea populară spune însă că tot ceea ce e mult, strică...

Dar nu Căpitanul a "inventat" naţionalismul. El doar l-a "turnat" într-o formă nouă, originală, eficientă, i-a dat o mai mare încărcătură afectivă. Şi, mai ales, l-a pus în practică: a organizat şi educat tineretul român pentru a-l aplica în viaţa de zi cu zi. De aceea a devenit un simbol. Dar **ideile naţionaliste derivă de la Eminescu**, Hasdeu, Conta, Alecsandri, Carp, Barbu Catargiu, Filipescu, Iorga şi mulţi alţii (asta ca să nu vorbim şi de Ştefan cel Mare sau Mihai Viteazul, de armatele de boieri şi răzeşi). Interziceţi-i şi pe aceştia: sunt periculoşi şi subversivi pentru alogenii cu tichiuţe şi şorţuleţe!

Găndiul mă poartă din nou la cartea preotului Palaghiţă: *"Undeva, în părţile Turdei, un legionar avea pe masă o **cruce** şi **cartea de poezii a lui Mihai Eminescu**, unde, la o pagină, el subliniase cu creionul nişte versuri din poezia <<**Doina**>>.*

Are nenorocul să fie percheziţionat de plutonierul de jandarmi din sat, care i-a dresat următorul proces verbal:

*<<Astăzi ... făcând percheziţie la domiciliul individului ... am găsit în casa sa **o cruce legionară** (n. n.: ce-o fi aia??!) precum şi o carte de poezii unde **individul a subliniat versurile: "Cui a îndrăgit străinii / Mânca-i-ar inima câinii**, / Mânca-i-ar casa pustia / Şi neamul nemernicia".*
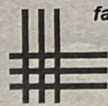
*Întrucât din aceasta se constată că individul este împotriva minoritarilor, vă rog să binevoiţi a dispune arestarea nu numai a posesorului cărţii, care a dispărut de la domiciliu, dar **să puneţi în urmărire şi pe autorul cărţii** (n. n.: !!!), prin toate organele poliţieneşti din ţară, fiindcă este cu adresa necunoscută, ca unul ce este şeful lor>>."* !!

Până vom ajunge din nou la asemenea vremuri, ne putem întoarce **la epoca naţionalistă de dinaintea apariţiei Căpitanului,** la epoca Eminescu:

- în loc de cămăşi verzi vom purta costume naţionale;
- în locul cuvântului "legionar" vom spune "naţionalist" (până îl veţi interzice şi pe acesta, apoi om mai găsi noi ceva);
- în loc de salut legionar ne vom închina,
- în loc de "Trăiască Legiunea şi Căpitanul!" vom folosi formula "Trăiască România!";
- în loc de "Sfântă tinereţe legionară" vom cânta "Deşteaptă-te, române"!

Ideea este să ducem mai departe **crezul românesc**, naţionalist şi creştin, pentru că **asta înseamnă, de fapt, Mişcarea Legionară!**

Moştenirea noastră spirituală este atât de vastă, încât e imposibil să nu găsim repere în toată istoria! ***Şi, dacă o să ne-o tot restrângeţi***, o să ne tot "întoarcem în timp", până vom ajunge la ***metodele naţionaliste ale dacilor!***

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE

Pe data de **25 aprilie 2014**, în sala mare a *Casei de Cultură* din **Rădăuți** a avut loc o **conferință** cu tema ***"Rezistența anticomunistă în România în perioada 1944 - 1989"***.

A fost ținută sub egida Asociația Foștilor Deținuți Politici și a avut ca motto fraza: "Mamă Românie, iartă-ne că am luptat și am murit pentru tine".

Au fost prezenți deținuți politici, deportați - membri ai AFDPR, filiala Suceava - și dl. Victor Macoveiciuc, fiul conducătorului celui mai important grup de partizani din Munții Bucovinei. Dar mai important este faptul că au participat peste **400 de elevi ai liceelor și școlilor rădăuțene**, și aceasta datorită mobilizării exemplare făcute de camaradul Doru Olenici.

S-a oficiat și o scurtă slujbă religioasă de către preoți de la Mănăstirea Bogdana, făcându-se pomenirea martirilor temnițelor comuniste.

După terminarea prelegerii tinerii au pus nenumărate întrebări, fapt ce demonstrează interesul lor față de rezistența anticomunistă.

La întrebarea unei eleve: *"De la cine ați avut de învățat în temniță ca să puteți rezista?"*, dl. Bjoza, președintele AFDPR, a răspuns că lucrurile cele mai frumoase le-a avut de învățat de la LEGIONARI.

***

Astăzi istoria nu o mai fac istoricii autorizați, ci Institutul "Ellie Wiessel"! Este foarte activ, având multe „realizări" antiromânești, cum ar fi schimbarea numelor străzilor care se numeau "Mareșal Ion Antonescu" și dispariția bustului acestuia din fața bisericii ctitorită de el în 1943 în Șoseaua Vergului, retragerea titlului lui Valeriu Gafencu, martir al închisorile comuniste, de cetățean de onoare al orașului Tg. Ocna, punerea de bețe în roate Primăriei din Timișoara pentru ca aceasta să nu acorde unei străzi numele lui Petre Țuțea, consilierea lui Crin Antonescu în proiectul legii antilegionare etc. ...

Acum Institutul sus-numit face **presiuni pentru ca și bustul lui Mircea Vulcănescu să fie dat jos de pe soclu,** pe motiv că între 1941-1944 filosoful a făcut parte din guvernul Antonescu! (În 2009 Primăria sect. 2 București a ridicat în Piațeta Sf. Ștefan un bust al lui Mircea Vulcănescu, chiar lângă casa lui din str. Popa Soare nr. 16.)

Dar acest gânditor remarcabil nu a fost antisemit, ci un creștin patriot. Opera lui, însumând aproape 3000 de pagini, a apărut în colecția "Opere fundamentale" a Fundației Naționale pentru Știință și Artă din cadrul Academiei Române, în 2005, fiind însoțită de o prefață elogioasă a acad. Eugen Simion.

Redăm câteva rânduri din scrierile sale, de o tulburătoare actualitate: ***„Există o Românie pe care trebuie s-o regăsim cu orice preț: România românilor, România viziunilor românești, ea singură contează!"***

Cu asemenea precizări, cum să nu fie deranjat Institutul "Elie Wiessel"?!

***

Luna aceasta, pe data de 4 aprilie, s-au împlinit 70 de ani de la primul bombardament american asupra Capitalei.

Bombardamentele aviației anglo-americane asupra Bucureștiului, în număr de 17, au fost 100% îndreptate **împotriva populației civile** întrucât linia frontului din Est era la circa 500 km pe linia Iași - Cetatea Albă.

Tragicul eveniment din primăvara anului 1944 a fost unul dintre mai mari dezastre din istoria orașului, pierind sub dărâmături peste 5000 de oameni. Au fost lovite în special cartierele Grivița, Cotroceni și zona Gării de Nord, unde s-a întrebuințat sistemul „covor de bombe".

A atacat Capitala și aviația britanică, cel mai devastator bombardament fiind acela din noaptea de 6/7 mai, efectuat de 100 de bombardiere grele, pentru ca pe 7 mai, între orele 11 și 12, un număr de 700 de avioane americane (500 de bombardiere de tip B-24 și 200 de aparate de vânătoare) s-au năpustit asupra orașului la doar 10 ore de la atacul nocturn britanic.

Contra acestora au luptat 75 de avioane de vânătoare românești și 64 germane, precum și artileria antiaeriană.

Distrugerile au fost fără precedent: în afara celor peste 5000 de morți, au fost răniți 3373 de locuitori și 47974 au rămas fără adăpost, au fost distruse 3456 de case și au fost avariate alte 3473.

În Cișmigiu s-a înălțat în urmă cu 10 ani un monument cu fonduri de la o societate românească privată (!!!) pe care sunt înscrise numele aviatorilor americani și englezi care și-au pierdut viața în raidurile criminale executate. Am luat poziție în ziarul nostru prin articolul care a avut un răsunător succes, cu titlul sugestiv "Monumentul pupincurismului".

Aviatorii noștri cât și cei germani merită să aibă și ei un monument dedicat jertfei lor în luptele inegale purtate cu inamicii țării noastre, decolarea avioanelor lor de pe aeroport însemnând, de cele mai multe ori, drumul spre moarte, fără aterizare....

Redacția

***

SOMNUL NAȚIUNII NAȘTE APOCALIPSA DUPĂ CHEVRON

Am ținut timp de câteva luni un *„Jurnal de Front"* în care consemnam evenimente ce se desfășurau cu repeziciune pe **frontul de rezistență împotriva explorării / exploatării gazelor de șist** care vizează bună parte din teritoriul național.

De câtva timp acțiunile invadatorilor s-au mai potolit, în aparență, și ca o consecință, rezistența opusă de protestatari s-a stins și ea, treptat-treptat...

A mai avut loc o acțiune de protest la nivel național pe 6 aprilie, la care au participat **peste 60 de localități din țară,** remarcându-se acum jud. Arad, Vaslui și desigur, Bucureștiul.

"CAZUL BECLEAN": SUB PRETEXTUL "RESUSCITĂRII" ZĂCĂMINTELOR DE PETROL SE VOR EXPLORA GAZELE DE ȘIST

Proteste au fost și la Brașov, începând cu 1 sept. 2013. Mai întâi împotriva începerii lucrărilor de „minerit" de la Roșia Montană, apoi și pentru interzicerea explorării / exploatării gazelor de șist.

Între timp ne-am documentat foarte serios, ca să știm mai bine pentru ce protestăm, ce vrem și de ce. Și mare ne-a fost mirarea când am realizat că nici județul nostru nu va fi ocolit de „binefacerile" companiilor puse pe căpătuială. De aceea ne-am mirat foarte că la nici una dintre manifestații organizatorii protestelor nu au pomenit nimic despre faptul că și jud. Brașov este luat în vizor de invadatori. Mai concret, perimetrul Beclean, comună situată la doar 3 km de Făgăraș, fusese concesionat încă din 2007 de către *"Expert Petroleum"*.

Am crezut inițial că e vorba tot de o companie străină, dar ne-am mai liniștit când am aflat că firma e înregistrată în România, cu sediul în Tg. Mureș. Și că se ocupă cu *„resuscitarea" zăcămintelor de petrol* și gaze considerate ca fiind epuizate și deci abandonate. Numai că, ne-am întrebat noi, ***ce fel de "resuscitare" or să facă la Beclean, unde n-a existat niciodată vreo exploatare petrolieră?***

Ei bine, de-aici a pornit tot necazul! Că n-am avut astâmpăr și am căutat mai multe date despre "Expert Petroleum". Și am aflat, printre altele, că este asociată de vreo 2 ani cu compania MOL Ungaria (deține 30% din acțiuni). Consecința : în perimetrele concesionate de la ANRM anii anteriori, "Expert Petroleum" va efectua operațiuni petroliere împreună cu asociata ei din Ungaria. **Inclusiv exploatare gaze de șist**, de care aceasta se ocupa în ultimul timp pe teritoriul vecin. Spunem "se ocupa" întrucât de-acum înainte va opera la noi, tot în apropierea graniței, în perimetrele concesionate împreună.

Am sunat la Primăria Beclean, să vedem ce știu ei despre necazul care-i pândește. A răspuns secretara Consiliului Local, care s-a arătat nu doar mirată dar și îngrijorată de o posibilă implicare a comunei în problema gazelor de șist. Ne-a rugat să luăm legătura și cu primarul, pe care oricum urma să-l informeze despre discuția avută cu noi. Am stabilit o întâlnire pentru a doua zi cu amândoi, la orele 10.00, confirmată după câteva minute.

A doua zi, 4 martie, când eram în drum spre Beclean, am sunat din nou la Primărie. Ce să vezi, primarul și secretara erau plecați pentru toată ziua prin satele aparținătoare comunei! Nu ne-a căzut bine vestea, dar ne-am continuat drumul. Am încercat să intrăm la primarul Făgărașului pentru a-l pune în temă și pe el cu problema Becleanului. Și am fost inspirați, avea chiar oră de audiențe. Ne-a ascultat cu mare atenție. Era vizibil surprins dar și interesat, întrucât la hotarul cu Becleanul urmau să dezvolte un proiect cu fonduri europene. Ca să-l ajutăm concret i-am pus la dispoziție date suplimentare: **Hotărârea de Guvern prin care se aproba acordul de concesionare, harta comunei cu perimetrul concesionat,** trecut prin coordonatele difuzate de ANRM și câteva informații despre concesionar. A chemat un tânăr geolog cu care ne-a rugat să colaborăm, urmând să-i punem la dispoziție și alte date cunoscute.

La plecare ne-a înmânat o invitație pentru manifestarea ce urma să aibă loc în duminica de 9 martie: sfințirea pietrei de temelie a viitorului Monument al Rezistenței Anticomuniste din Țara Făgărașului, în apropierea Cetății, și un simpozion cu invitați din București, ținut în Sala Dietei.

A fost un eveniment trăit cu intensitate de cei prezenți: preoți, participanți la Rezistența anticomunistă ajunși la o vârstă respectabilă, urmași ai eroilor martiri, personalități locale.

Ca amfitrion al manifestării primarul de Făgăraș nu a putut discuta cu noi despre subiectul Beclean, așa cum își propusese, în schimb ne-a pus în legătură cu o doamnă redactor al unui post local de televiziune, împreună cu care să realizăm o emisiune informativă despre pericolul care pândește mult încercata Țară a Făgărașului.

Am plecat din Făgăraș cu emoție și satisfacuți că subiectul dureros al gazelor de șist îi preocupă pe edilii făgărășeni, chiar dacă suportasem dușul rece al eschivării primarului din Beclean.

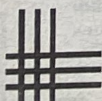
Nu bănuiam atunci că ne așteaptă și alte... încercări. ***Ni se părea absolut normal ca urmașii eroilor rezistenței anticomuniste făgărășene să intervină pentru salvarea de la distrugere a pământului pentru care luptaseră și se jertfiseră părinții și bunicii lor.*** Pentru țărani pământul a însemnat întotdeauna libertate și viață.

BATISTA PE ȚAMBAL

Ceea ce a urmat din partea unor oficialități, în limbaj colocvial se cheamă ***„a pune batista pe țambal"***. Să concretizăm :

(continuare în pag. 9)

Ileana și Viorel Tocan,
Brașov

AUDIATUR ET ALTERA PARS (II)

continuare din numărul trecut

III. Mărturia lui Wilhelm Filderman, fost președinte al Federației Uniunilor Comunităților Evreiești din România și președinte al Uniunii Evreilor Români

(continuare din numărul trecut)

De la Wilhelm Filderman ne-au rămas şi nişte Memorii, scrise minuţios şi lăsate în păstrarea secretarului său Grinberg (?) care a trăit la Paris până după 1990.

Înţelegerea era ca aceste Memorii să fie predate Academiei Române spre păstrare şi publicare, imediat ce în România va înceta regimul comunist.

Când, după 1990, la Bucureşti, la Academie, s-a aflat de acest veritabil tezaur, preluarea a fost tărăgănată din motive încă neelucidate, răstimp în care **Mossadul a putut să fie informat de existenţa Memoriilor lui Filderman şi să intervină în forţă, ridicând materialul respectiv** din casa bietului evreu care ar fi avut dreptul să intre în istoria poporului român dacă apuca să predea preţiosul document. Îşi făcuse datoria, păstrase cu grijă acel document şi a transmis Academiei mesajul venit de la Filderman, evreul despre care în presa americană se afirma deseori că este „cel mai important evreu din Europa"!

Cel mai probabil este că informaţia către Mossad a plecat de la o persoană din conducerea Academiei Române. Pentru cine încearcă să afle adevărul, motivele pentru care am ratat însuşirea şi publicarea unui document de maximă importanţă pentru istoria României, am un singur sfat, antic şi de demult: cherchez la femme!... Nu bag mâna în foc, ci doar emit o supoziţie.

Declaraţia de la Berna a lui Filderman ne permite să ştim cam cum arată în Memorii mărturia sa despre Transnistria, despre aşa-zisul holocaust.

Este foarte probabil că nu vom citi niciodată aceste memorii. Sau le vom citi cu multe modificări, aşa cum s-a întâmplat şi cu alte texte de acelaşi fel. Mă refer în primul rând la **Memoriul făcut de Siegfried Jagendorf, fost şef al lagărului de la Moghilău – Moghilev.**

Memoriul a fost scris imediat după război, în SUA, unde a emigrat familia Jagendorf. Şi a fost **predat la Yad Vashem,** aşa cum se obişnuieşte. Şi tot aşa, precum se obişnuieşte, **Memoriul a fost returnat autorului cu indicaţii precise** ce anume să scoată şi ce să mai adauge, pentru ca amintirile sale să se potrivească cu versiunea oficială a Transnistriei. Autorul, încăpăţînat şi rebel, aşa cum puţini sunt evreii când e vorba de holocaust, **a refuzat să revină asupra textului.** Pagubă în ciuperci!... **După moartea sa, uşor suspectă, în 1970, s-a găsit cine să facă modificările respective.** Le-a făcut însă atât de stângaci, încât miros de la o poştă a făcătură... Prostănacă şi murdară... **Ca şi modificările operate asupra celebrului Jurnal semnat de Mihail Sebastian. Semnat, dar nu şi scris în întregime de Sebastian.** Unii zic, dar eu nu cred, cum că **Vicu Mândra ar fi acceptat sarcina** de mare onoare şi încredere de a colabora atât de intim cu un mare scriitor. O pălărie mult prea mare pentru capul fostului meu coleg de partid... Dar pentru cine n-ar fi fost prea mare?! Atât pălăria, cât şi neobrăzarea gestului!

În fine, despre poziţia afirmată de Filderman în această declaraţie mai găsim o confirmare în **cărticica scrisă de Filderman în colaborare cu Sabin Manuilă, un raport prezentat la Conferinţa Mondială de Statistică ţinută la Stockolm în 1957,** dacă nu mă înşel. **Tot aşa, nici urmă de holocaust.** Dar, din păcate, cu cifre total inexacte cu privire la legionari... Le trecem cu vederea, mulţumiţi să constatăm că, **la nivelul celei mai înalte funcţii din interiorul Comunităţii Evreieşti din România acelor ani, teza holocaustului a fost complet infirmată**, sub toate aspectele în care ea a fost imaginată.

O ultimă precizare: declaraţia a fost dată de Wilhelm Filderman în limba engleză şi se află în dosarul cauzei amintite. Traducerea pe care am publicat-o mai înainte are vizibile stângăcii.

Este de interes naţional ca autorităţile româneşti să intervină în Elveţia pentru a obţine o copie autentificată a acestui act.

Autenticitatea acestui document a fost confirmată în urmă cu câţiva ani de un tânăr istoric care a cercetat în arhiva justiţiei elveţiene.

Fragmente din acest text ar merita cu prisosinţă să figureze la locul cuvenit în manualele de istorie. Nu de istorie a holocaustului, ci de istorie a României!

IV. Mărturia rabinului Al. Şafran, rabinul şef al evreilor din România

Câteva cuvinte despre Transnistria, teritoriul sovietic de dincolo de Nistru, ocupat de armata română în perioada 1941-1943, unde au fost strămutaţi zeci de mii de evrei pe vremea lui Antonescu şi unde se zice că au pierit circa 400.000 de evrei.

Cum au ajuns evreii români în Transnistria?

Trebuie ştiut că în luna iunie 1940 guvernul român a primit de la Moscova un ultimatum, de a evacua în câteva zile Basarabia şi Bucovina de Nord, aceste provincii vechi româneşti urmând să fie ocupate de Armata Roşie şi integrate Uniunii Sovietice.

Ultimatumul sovietic, atât de cinic şi de ilegal, a stârnit consternare şi durere printre români, dar nu şi printre evreii din cele două provincii şi din restul României, evrei care nu şi-au ascuns satisfacţia pentru dezmembrarea României. **Ba unii evrei, nu puţini, s-au dedat şi la acte de violenţă împotriva românilor din Basarabia şi Bucovina**, violenţă împinsă până la **asasinate oribile.**

Uniunea Sovietică a ţinut în stăpânire cele două provincii până în iunie 1941, adică vreme de un an, timp în care **localnicii români**, deşi erau populaţia majoritară şi autohtonă, au suferit **nenumărate vexaţii,** nu atât din partea ocupantului sovietic, cât **mai ales din partea evreilor localnici**, fanatici comunişti.

Când, la 21 iunie 1941, România a declarat război URSS-ului, mulţi dintre militarii români s-au considerat îndreptăţiţi să se răzbune pentru umilinţele şi violenţele cu care evreii din Basarabia îi trataseră pe militarii români aflaţi în retragere în iunie 1940.

Aşa „a început" holocaustul din România, prin represalii perfect justificate, care au afectat viaţa şi integritatea fizică a câtorva zeci de evrei criminali, poate câteva sute, nu mai mulţi. Repet: evrei criminali!

Curând după redobândirea Basarabiei, au început să fie descoperite gropile comune şi alte urme ale asasinatelor în masă care au făcut mii de victime printre români în perioada iunie 1940 - iunie 1941. S-a aflat despre românii, zeci de mii, care fuseseră deportaţi în Siberia, mulţi dintre ei murind pe drum.

Toate aceste **suferinţe româneşti** fuseseră pricinuite de Armata Roşie şi **mai ales de zelul antiromânesc al unor evrei din Basarabia şi Bucovina** care s-au oferit voluntari să contribuie la opera de rusificare a celor două provincii româneşti!

Pentru autorităţile de la Bucureşti, **după 21 iunie 1941** s-au pus două probleme **în legătură cu evreii din Basarabia şi Bucovina:**

– cum să-i apere de furia populaţiei şi a militarilor români?

– cum să-i pedepsească totuşi pentru lipsa de loialitate faţă de statul român?

Soluţia găsită a fost să li se **satisfacă sentimentele** atât de **violent antiromâneşti** şi să-i scutească de povara de a mai fi cetăţeni ai unui stat pe care nu-l respectă şi nu-l agreează.

Aşa a apărut soluţia **evacuării şi strămutării evreilor din Basarabia şi Bucovina în Transnistria**, unde au mai fost strămutaţi şi evrei comunişti din restul teritoriului, dar nu în lagăre de concentrare ad-hoc construite, ci **în sate şi localităţi, în** casele **abandonate sau** ale **localnicilor.**

Li s-au oferit **locuri de muncă, pentru care au fost retribuiţi** şi au fost **liberi** să se **organizeze,** să se gospodărească.

În principiu, o singură restricţie li s-a impus: **să nu se întoarcă în România! Asta a fost pedeapsa şi, totodată, măsura de prevedere luată de Antonescu:** evreii din Basarabia şi Bucovina, care dovediseră sentimente pro-sovietice şi antiromâneşti, să nu mai calce pe teritoriul României! Măsură şi ea perfect justificată!

Semnificativ este faptul că **după război evreii** care au fost deportaţi în Transnistria,

întorşi în România, s-au considerat ceea ce toată lumea ştia că sunt: victimele unor represalii şi persecuţii politice, ideologice, nicidecum rasiste. Astfel că cei deportaţi în Transnistria, printre care s-au numărat şi câţiva comunişti români, au fost **declaraţi „luptători comunişti în ilegalitate" şi au fost copleşiţi cu onoruri** şi beneficii oficiale, cu substanţiale „pensii de ilegalişti". În literatura scrisă după 23 aug. 1944 aceşti evrei sunt prezentaţi ca luptători comunişti, aşa cum o face şi ideologul comunist (evreu) Ştefan Voicu, bunăoară, în ale cărui memorii despre experienţa sa din lagărele de deportare din Transnistria nici nu apare cuvântul "evreu"! Toţi deportaţii sunt numiţi "comunişti" sau "tovarăşi".

Aceste „lagăre de concentrare", cum sunt numite de istoricii evrei, erau păzite de jandarmi români, dar nu atât pentru a-i împiedica pe evrei să evadeze – oricum aceştia aveau o mare libertate de mişcare - cât pentru a-i împiedica pe localnici să-i atace pe evreii deportaţi.

Aceşti jandarmi români au intervenit deseori ca să-i apere şi pe evreii localnici ucraineni de furia populaţiei locale, a ucrainenilor care nu le puteau ierta evreilor devotamentul faţă de autorităţile comuniste şi fărădelegile săvârşite la adăpostul ideologiei bolşevice, în timpul puterii sovietice, suferinţele pe care evreii le-au pricinuit ucrainenilor în numele luptei de clasă, al ideologiei bolşevice.

Au murit mulţi evrei în Transnistria?

Istoricii holocaustizanţi ceva mai moderaţi avansează cifra de 250.000.

Puşi în faţa unor evidenţe, chiar şi pentru aceşti istorici imposibil de ignorat, au rectificat: evreii din Basarabia şi Bucovina, care au fost deportaţi şi au murit de mâna românilor în Transnistria, sunt **mult mai puţini.**

Nu se ştie exact câţi, dar asta nu scade vinovăţia (programată) a românilor, căci românii au mai ucis în Transnistria şi evrei ucraineni, localnici.

Nu se ştie câţi, dar foarte mulţi. La un loc, aceşti foarte mulţi evrei români şi ucraineni trebuie să fie cam 250.000 la număr, poate chiar 400.000... **Cifre pentru care nu se aduce nici o documentaţie cât de cât demnă de luat în seamă.**

În timpul ocupaţiei româneşti Transnistria a primit vizita oficială a trei delegaţii internaţionale care au verificat în ce condiţii trăiesc evreii deportaţi de români: **o delegaţie a Crucii Roşii Internaţionale,** o delegaţie condusă de ambasadorul Elveţiei şi altă delegaţie împuternicită de Vatican. Nici până azi nu s-au publicat rapoartele complete ale celor trei comisii.

Din fragmentele publicate, selectate de editori evrei, nu rezultă însă nimic care să se potrivească cu teza uciderii a zeci şi sute de mii de evrei în Transnistria!

Au fost câteva cazuri de ucidere a unor grupuri de evrei, dar toate acestea s-au petrecut **în zone controlate de armata germană** şi cu implicarea exclusivă a germanilor.

Cât priveşte evreii ucraineni, aceştia au fost aşa de rău brutalizaţi de români încât, cu ocazia inspecţiilor internaţionale mai sus menţionate, **aproape toţi au cerut ca la sfârşitul războiului să li se permită să se strămute în România,** odată cu evreii evacuaţi din România în Transnistria.

Detaliul cel mai grăitor îl constituie personalitatea lui GH. ALEXIANU, guvernatorul român al Transnistriei, autorul moral al asasinării a 250.000 de evrei în versiunea holocaustizantă:

– toate cele trei comisii internaţionale l-au felicitat pe guvernatorul Transmistriei pentru situaţia constatată, pentru cele aflate de la evreii deportaţi, care au avut numai cuvinte de recunoştinţă pentru administraţia românească;

– după război toţi cei care au fost guvernatori ai provinciilor organizate pe teritoriul sovietic ocupat de armatele Axei au fost arestaţi şi supuşi „judecăţii poporului", cu consemnul că dacă se va găsi o singură persoană să-i acuze de o fărădelege, pedeapsa să fie capitală.

Din cei 11 guvernatori supuşi acestei judecăţi, 10 au fost condamnaţi la moarte şi executaţi pe loc, în faţa celor care i-au judecat.

Unul singur a fost găsit nevinovat, deoarece toţi martorii care s-au perindat în faţa judecătorilor au avut aceeaşi poziţie: de preţuire şi recunoştinţă pentru omenia guvernatorului. Acesta a fost **Gh. Alexianu**, guvernatorul Transnistriei.

Judecat în piaţa publică din Odessa, Gh. Alexianu a fost **declarat nevinovat** în ovaţiile publicului şi returnat autorităţilor din România.

Judecat de comuniştii evrei la Bucureşti, George Alexianu a fost **declarat criminal de război** şi condamnat la moarte pentru crimele săvârşite în... Transnistria!

Despre guvernatorul Transnistriei fostul rabin-şef din acei ani, **AL. ŞAFRAN,** declara **în 1996** că **Gh. Alexianu** *„în întreaga sa viaţă şi activitate profesională şi mai ales în perioada neagră a războiului* ***a făcut din inimă şi total dezinteresat atât de mult pentru comunitatea evreiască.*** *A plătit la comanda comunistă cumplit şi total nedrept".* Declaraţie scrisă şi semnată de distinsul rabin şef al Genevei, la acea dată. Invitat de onoare al Senatului României în 1996...

În lipsa unor dovezi privind uciderea a zeci şi sute de mii de evrei în Transnistria, istoricii holocauşti consideră că intră în economia genocidului, a holocaustului, şi evreii care **au murit în Transnistria de boală, îndeosebi de tifos,** învinuind autorităţile româneşti de provocarea, prin neglijenţă, a epidemiilor de tifos din acei ani.

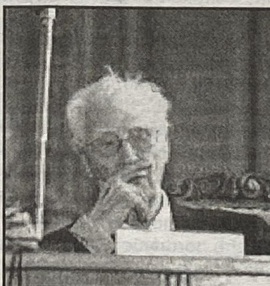
După această logică ar urma să fie inventariaţi ca victime ale holocaustului şi românii, civili sau militari, răpuşi de tifos în alte zone ale ţării sau pe front ori în prizonieratul din Rusia. Ceea ce n-ar fi cu totul lipsit de logică... Dar în acest caz holocaustul ar înceta să mai fie monopol evreiesc.

Din păcate - din păcate pentru demnitatea fiinţei umane - în ultimii ani s-au făcut dezvăluiri neaşteptate şi cutremurătoare privind **folosirea armei bacteriologice de către trupele Aliate în cel de-al doilea război mondial pentru a provoca epidemii, inclusiv epidemii de tifos, în ţările controlate de Germania nazistă.** Astfel că responsabilii de genocidul, de holocaustul din Transnistria, vinovaţi de moartea evreilor şi românilor răpuşi de tifos, sunt de căutat mai curând printre marii strategi de la Londra şi Washington, mai degrabă decât la Bucureşti (Raportul Mitkiewicz).

Pe scurt, aceasta este povestea adevărată şi atât de minunată a lui Gh. Alexianu, autorul unuia dintre cele mai frumoase capitole din istoria omeniei româneşti...

V. Mărturia lui Moshe Carmilly Weinberger, rabinul şef al Clujului

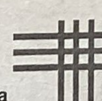
Mărturia a fost dată în anii '80 şi repetată şi după 1990:

„Atunci când lumea a privit insensibilă spectacolul nimicirii evreilor europeni, ***România a fost dispusă să primească refugiaţii evrei*** *şi a fost gata să deschidă pentru ei porturile sale.(...)*

Evreimea a pierdut 6 milioane din membrii săi; lumea şi-a pierdut umanitatea, la fel şi iubirea creştinească a aproapelui. ***Poporul român s-a străduit în schimb*** *să-şi salveze credinţa în omenie. Iar* ***noi, evreii, îi suntem şi îi rămânem recunoscători poporului român pentru aceasta."***

VI. Mărturia scriitorului Vasilii Grossman, corespondent de front

Iată şi consemnarea pe care o face marele romancier Vasilii Grossman, în calitate de **corespondent de front, la faţa locului, la Odessa, la câteva zile după ce românii părăsiseră Transnistria:**

„Regimul de ocupaţie a Ucrainei de sud-vest (Transnistria adică – n. a.) ***sub români a fost aproape plăcut în comparaţie cu tratamentul german al populaţiei."***

Acelaşi autor indică cu precizie şi numărul evreilor ucişi, precum şi identitatea asasinilor:

„Darea de seamă a secretarului OBCOM, Riasents: Domanevka a fost locul în care evreii au fost executaţi. Ei au fost duşi acolo de poliţia ucraineană. Şeful poliţiei din Domanevka a ucis el însuşi 12.000 de oameni.

În noiembrie 1942 Antonescu a emis legi care dădeau drepturi evreilor. *Execuţiile în masă care au avut loc în cursul anului 1942 au fost oprite. Şeful poliţiei din Domanevka şi opt din cei mai apropiaţi colaboratori au fost arestaţi de români, duşi la Tiraspol şi trimişi în judecată.*

Numărul total al evreilor din Odessa executaţi în Domanevka a fost aproape 90.000 de oameni. Cei care au supravieţuit au primit ajutor de la Comitetele evreieşti din România."

Acelaşi autor explică şi sălbăticia cu care ucrainenii s-au dedat la acest cumplit carnagiu - 90.000 de victime: ucrainenii îi considerau pe evrei vinovaţi de înfometarea Ucrainei în anii '30, când au pierit aproape 7 milioane de ţărani ruşi şi ucraineni!

„În 1932, zece ani după războiul civil, campania dusă de Stalin împotriva chiaburilor şi pentru colectivizarea forţată a agriculturii a provocat o mare foamete şi moartea a şapte milioane de oameni.(...) Agenţii stalinişti au răspândit zvonul că evreii au fost de vină pentru această foamete. Acest factor ar putea explica mai târziu entuziasmul cu care ***ucrainenii*** *i-au ajutat pe germani la masacrarea evreilor."*

Aşadar: *„entuziasmul cu care ucrainenii i-au ajutat pe germani la masacrarea evreilor."* **Nici un cuvânt despre implicarea românilor în aceste crime oribile!**

Această implicare va fi „descoperită" după 50 de ani de activiştii de la Institutul Elie Wiesel. Aceşti mercenari ai antiromânismului instituţionalizat la aceeaşi adresă **vor contabiliza evreii asasinaţi de ucraineni în contul românilor!** Altminteri nu le ieşea la inventar de un holocaust...

În general, evreii evită să vorbească de implicarea sovieticilor în holocaust, a Uniunii Sovietice. Motivul principal: **şantajul ruşilor, care deţin toată arhiva de la Auschwitz...**

Nota bene:

Evreii ucişi în Transnistria şi în Ucraina erau evrei autohtoni, evrei sovietici.

Evreii deportaţi – mai corect spus strămutaţi din România, cei aduşi din Basarabia şi Bucovina - au fost păziţi de jandarmii români să nu fie ucişi de localnici. Acesta este motivul pentru care în incintele în care fuseseră adăpostiţi evreii, jandarmii români păzeau să nu se intre fără voia lor în aşa-zisele lagăre, care erau în fapt nişte sate părăsite de locuitori.

Sub protecţia jandarmilor români s-au aflat şi mulţi evrei localnici, refugiaţi în "lagărele" de deportaţi... Altminteri, evreii erau liberi să iasă din lagăr fără nici o restricţie. O făceau însă pe riscul lor! Să nu păţească ceva din partea localnicilor sau a germanilor.

În mentalul popular ucrainean se păstrează până azi resentimentele populaţiei faţă de „românii" care i-au împiedicat să se răzbune pe evrei aşa cum ar fi dorit ucrainenii şi aşa cum, probabil, ar fi meritat evreii... (Evident, unii: unii ucraineni, unii evrei...)

Toate citatele de mai sus, inclusiv mărturia lui Vasilii Grossman, evreu, **nu apar în nici un text elaborat la Institutul Elie Wiesel...**

Ion Coja

Corespondență

PROBLEMA TOLERANȚEI

Am primit un mesaj la redacție. Aveam să constatăm că acesta a făcut, practic, "înconjurul internet-ului", ajungând și la noi.

Un profesor sârb de istorie din Voivodina, aflat la Satu Mare, a transmis replica sa la revizionismul maghiar, pornind de la articolul "***Afront adus românilor pe bani europeni***" apărut în cotidianul sătmărenilor, Gazeta de Nord Vest.

Reproducem TEXTUL TRANSMIS ROMÂNILOR DE PROFESORUL DE ISTORIE SÂRB Miodrag Stanojevic, la care subscriem si noi:

"Mă numesc Miodrag Stanojevic, sunt sârb din Vojvodina și profesor de istorie în Novi Sad .

Aflându-mă într-o călătorie către Ucraina, am zăbovit trei zile în urbea dvs., bucurându-mă de ospitalitatea unui vechi prieten și a familiei sale. Menționez că **vorbesc fluent limba română deoarece am copilărit într-un sat mixt vlaho-sârbesc.**

Știind că sunt profesor de istorie și bun cunoscător al revizionismului unguresc, amfitrionul meu mi-a arătat articolul "***Afront adus românilor pe bani europeni***".

Totodată mi-a relatat câteva evenimente recente de acest gen:

1. "Fenomenul" Csibi Barna, un degenerat care își permite să dea foc în centrul României unei păpuși reprezentând un erou național al românilor (n.r. Avram Iancu), autoritățile române ignorând acest gest.

Vă propun un exercițiu de imaginație: Ce s-ar fi întâmplat dacă:

- un român ar fi dat foc la Budapesta unei păpuși reprezentându-l pe Kosuth Lajos?

- un turist german ar fi incendiat la Tel Aviv o păpușă reprezentându-l pe David Ben Gurion (n. r.: primul premier al Israelului) sau pe Golda Meir (n. r.: de asemenea premier al Israelului)??!

- un ungur din Vojvodina ar fi incendiat la Novi Sad o păpușă reprezentându-l pe Milos Obilic, eroul național al sârbilor de la Kosovopolje?!

2. Meciul Steaua – Ujpest de acum 3 ani: la intrarea în România, suporterii unguri aflați în tren au afișat ***"Transilvania aparține Ungariei"***, iar pe stadionul Steaua din București au afișat ***"Românii = țigani"***.

Același scenariu:

Ce s-ar fi întâmplat dacă Ujpest ar fi jucat la Beograd cu "Partizan" sau "Steaua Roșie"? *Oare ar fi avut curajul ungurii să afișeze mesajele* ***"Sârbii = țigani"*** *sau* ***"Vojvodina aparține Ungariei"?***

Nu, nu ar fi îndrăznit, iar dacă ar fi fost atât de tâmpiți să o facă, în aceeași seară ar fi cinat în Infern.

NOTA REDACȚIEI:

Există multe alte obrăznicii recente, deși **poate mai puțin mediatizate**:

De exemplu, **luna trecută**, pe data de 15 martie 2014, cu prilejul Zilei maghiarilor de pretutindeni, vicepremierul Ungariei, Semjen Zsolt, a defilat călare la parada organizată la Tg. Secuiesc (de altfel, ca și în 2013)! Dl. vicepremier nu a venit pentru a se întâlni cu vreun oficial român. A venit doar ca să ne sfideze și ca să-i îndemne pe secui și pe maghiari la alte agresivități.

Din câte ne amintim, nici un oficial român nu a intrat călare în Ungaria. Și nici n-am trimis gărzi paramilitare precum ***HVIM***, fosta "*Gardă Maghiară*", afiliată partidului ***Jobbik***, sfidând orice lege internă, dar mai ales pe cea a bunei vecinătăți și a bunului-simț. Cât despre minoritatea română din Ungaria, nu există în lume una mai cumințe și mai civilizată.

La Cluj, tot de 15 martie 2104, 300 de oameni au făcut un marș prin centrul orașului, intonând imnul Ungariei și imnul secuiesc Printre participanți s-au numărat reprezentanți ai **UDMR, PPMT, consulul Ungariei** la Cluj-Napoca, un grup de membri ai **HVIM** *("Mișcarea de Tineret din cele 64 de Comitate")*.

Și manifestările provocatoare se țin lanț:

- primarul UDMR din Sf. Gheorghe, Antal Arpad Andras, a autorizat HVIM să vândă recuzită revizionistă la Zilele Orașului Sf. Gheorghe;

- CJ Covasna, condus de UDMR-istul Tamas Sandor, a finanțat „programul cultural" al HVIM și în 2012, și în 2013 - **infracțiune inedită: finanțarea cu bani publici a acțiuni antiromânești!** Etc. Dar să revenim la textul d-lui profesor sârb:

De ce își permit asta în România?

De ce nu își permit același lucru în celelalte țări unde au minorități maghiare și revendicări revizioniste, adică Slovacia , Serbia , Ucraina?

Simplu, pentru că ei știu (așa cum au menționat în "Traseul Legendelor Sătmărene)" că **ROMÂNII sunt "un popor pașnic, binevoitor" și, completez eu, un popor "IMBECIL DE TOLERANT".**

Totodată ei știu că slavii (din Slovacia, Serbia, Ucraina) nu sunt așa. Și nu își permit.

Afirm cu tărie că **nu există nicăieri în lumea civilizată o țară care să acorde atâtea drepturi unei minorități alogene cum acordă România minorității maghiare.**

Și totuși nu vor fi mulțumiți niciodată, sâcâindu-vă perpetuu (ca un țânțar în miezul nopții) cu aceeași pretenție imbecilă: autonomie.

Tupeul lor se manifestă și prin faptul că ei consideră ca fiind similară pretenția lor de autonomie teritorială în România cu cea a catalanilor din Spania, ignorând cu bună știință marea diferență: catalanii sunt băștinași în Spania, pe când maghiarii sunt alogeni asiatici în România.

Gazda mea mi-a spus că, pe lângă "valahi puturoși" maghiarii vă mai numesc și "mămăligari". **Își permit asta în țara voastră.**

Sunt derutat și confuz, neputând înțelege ***cum este posibil să nu existe în rândurile poporului român, "pașnic, binevoitor" un profesor de istorie altruist care să explice ungurilor ABC-ul istoriei lor efemere:***

- în anul 700 sunt menționați în cronicile coreene ca fiind niște **nomazi primitivi** care jefuiau prin nordul Coreei și estul Chinei;

- în **896, șapte triburi maghiare și trei triburi de turci khazari, fugărite din stepele Asiei de către pecenegi, se stabilesc în Panonia** (locuită atunci de slavi, valahi, avari, germanici), în total 225.000 de nomazi **sub conducerea lui Arpad.** Prima lor preocupare după stabilirea în Panonia a fost jaful (logic!). Incursiunile lor sângeroase s-au desfășurat în toată Europa ajungând până în Spania, până când Otto I cel Mare i-a umilit la Lechfeld în 955.

- Ștefan cel Sfânt (997 – 1038) unifică triburile ungurești și îi creștinează. Totodată începe și **procesul de maghiarizare agresivă a populațiilor din jur:** germanici, valahi, slavi, acest proces fiind de fapt esența strategiei de supraviețuire a acestui mic popor migrator asiatic în Europa.

Personalitățile proeminente ale istoriei lor nu au fost unguri: Matei Corvin, Petofi Sandor (***Petrovici Alexandar – sârb***, părinții lui nu cunoșteau limba maghiară), **Kosuth Lajos –** ***slovac*****, precum și majoritatea regilor Ungariei.**

În 1910 un istoric maghiar recunoaște că doar 10% din unguri sunt urmașii celor șapte triburi maghiare stabilite în Europa în 896, restul fiind populații maghiarizate de-a lungul timpului (valahi, germanici, slavi). De fapt cum ar putea un ungur blond din zilele noastre să fie urmașul celor mongoloide venite în Europa în sec. IX?

Ceea ce trebuie accentuat este faptul că începând de la Ștefan cel Sfânt și până la dispariția regatului ungar în 1526, **Transilvania nu a făcut parte niciodată din regatul ungar, fiind întotdeauna voievodat autonom.**

- Înfrângerea de la Mohacs din 1526 în fața turcilor și cucerirea capitalei Buda în **1541** are ca urmare **dispariția de pe harta Europei a regatului ungar.** Partea occidentală a Ungariei este anexată de Imperiul Habsburgic, iar restul, inclusiv Buda, devine **pașalâc turcesc.**

Transilvania rămâne principat independent sub suzeranitate otomană.

- După respingerea asediului otoman asupra Vienei (**1683**), **Imperiul Habsburgic ocupă teritoriul fostului regat ungar și Transilvania**, anexiuni recunoscute prin tratatul de la Karlowitz (1699).

- În 1849 Kosuth Lajos proclamă Ungaria stat independent, dar intervenția habsburgică și țaristă **înăbușă această pretenție.**

- În urma pactului dualist din 1867, Ungaria devine regat în cadrul imperiului Habsburgic (numit din acel moment imperiul Austro-Ungar), având constituție proprie și o oarecare autonomie.

- În **1918**, în urma înfrângerii din primul război mondial, **imperiul Austro-Ungar se destramă**, Ungaria devine stat independent, iar Transilvania alege să se unească cu România.

Trebuie să subliniez imbecilitatea revizioniștilor unguri. ***Cum pot susține că Transilvania a aparținut Ungariei 1000 de ani, când regatul Ungariei a dispărut din 1541 până în 1867***, perioadă în care a fost pașalâc sau provincie habsburgică, ***în timp ce Transilvania a fost voievodat autonom de la Ștefan cel Sfânt (997 – 1038) până în 1699 când devine provincie austriacă (ca și Ungaria, de altfel)?!***

Deci Transilvania și-a pierdut independența în 1699 și a aparținut până în 1918 Imperiului Habsburgic, nicidecum Ungariei (care din 1526 până în 1867 nu a existat)!!

- În 1940, în urma Dictatului de la Viena, o parte a Transilvaniei este cedată (pentru prima dată în istorie) Ungariei.

Până în 1944, când revine României, ce fac ungurii în Transilvania?

Ce știu mai bine: **ucid** valahi și evrei, considerați ***rase inferioare***. Gena lor asiatică i-a ajutat pe unguri să devină cei mai zeloși executanți ai teoriilor rasiale naziste (...). La fel s-au purtat și în Serbia odată cu invadarea, alături de germani, a Iugoslaviei, în 1941.

În încheiere, ca să sintetizez relația dintre băștinașii valahi și alogenii unguri, îmi îngădui un scenariu:

Un ungur pribeag bate la ușa unui valah. Acesta, ospitalier, îl primește în casă. Îi întinde masa, oferindu-i ce are mai bun în cămară. Ungurul, în timp ce se ospătează, pune ochii pe nevasta valahului (frumoasă, bineînțeles) considerând că ar fi normal ca după ospăț valahul să îi ofere și un desert, adică nevasta.

Indignat de faptul că, după ce s-a săturat, valahul nu-i oferă și nevasta, ungurul îi trage o palmă zdravănă valahului și încă una.

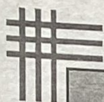
Înainte ca "mămăligarul" să se dezmeticească, ungurul fuge pe uliță strigând din toți rărunchii: *"Săriți, oameni buni, că mă omoară valahul, sunt o victimă!"*.

Așa că, valahi, fiți înțelegători și dați-le și nevasta, dar vă avertizez că nu le va ajunge. Următoarea lor dorință va fi casa voastră."

Românul rabdă multe, dar... dacă e nevoie, vor regreta, deopotrivă, și imbecilii politicieni unguri, și incapabilii politicieni români.

Redacția

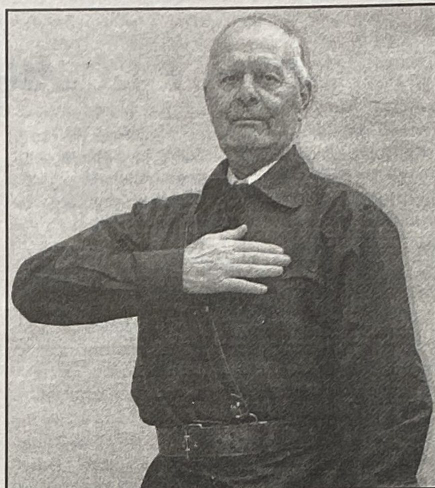

Moştenirea Codreanu

Nicador Zelea-Codreanu

MOTTO:

Ne vom întoarce într-o zi,
Ne vom întoarce neapărat.
Vor fi apusuri aurii,
Cum au mai fost când am plecat.

Ne vom întoarce neapărat,
Cum apele se-ntorc din nori

Sau cum se-ntoarce, tremurat,
Pierdutul cântec, pe viori.

(Radu Gyr – "Ne vom întoarce într-o zi")

ROMÂNIA CA UN HOTEL

Nicador Zelea-Codreanu

"Fraţi Români din regimentul 10, gornistul sună să mergem la război! Soldaţi se-adună cu inimi de eroi: nimic în lume nu-i mai scump şi mai frumos pe-acest pământ decât să mori ca luptător, învăluit în tricolor!"

Îl cântam în şcoala primară cu convingere şi cu adâncă emoţie, visând la fapte de eroism.

Poate vă gândiţi că eram o excepţie sau că era rezultatul educaţiei naţionaliste pe care o primeam în familie.

Nu! Toţi eram la fel; şi cei care veneau la şcoală cu chifle frumoase şi rumene cu salamuri de la "Rocus" pentru gustare şi cei care îşi aduceau două felii groase de pâine neagră cu un oarecare strat de magiun la mijloc şi învelite în ziar, toţi visam împreună la fapte de vitejie care să salveze ţara de ruşi şi comunişti!

Dacă va citi un tânăr aceste rânduri, va fi convins, în 95% din cazuri, că eram nişte exaltaţi sau că eram nişte îndoctrinaţi care ar putea să fie astăzi priviţi în cel mai bun caz cu indulgenţă.

Se vor gândi că timpurile s-au schimbat şi că astăzi sunt mai importante alte preocupări, alte proiecte de viitor, alte idealuri, mai practice, mai personale, mai reci!

Nu voi face apel la practica sondajului de opinie. Chiar dacă aş avea mijloace să îl comand, cuvântul "opinie" ar trebui să ne trezească triste amintiri. În ultimul secol opiniile politice ale românilor au fost atât de schimbătoare şi de contrare intereselor generale ale naţiei – şi, dacă vreţi, ale individului în parte - încât pentru orice observator neafectat direct de acest fenomen ar apărea ca un ansamblu de gesturi sinucigaşe. Nu ştiu dacă marii sociologi, oamenii politici sau filosofii români au căutat să desluşească motivaţiile acestui comportament, dar ştiu că totdeauna ne-am mulţumit cu maxima "Nu sunt vremurile sub om, ci omul sub vremuri".

Ideea că "lucrurile s-au schimbat" este greşită. "Lucrurile" încep de la rezolvarea problemelor de existenţă în sensul cel mai prozaic cu putinţă şi se termină cu necesităţile spirituale în sensul cultural, religios şi al păstrării identităţii naţionale.

Pentru Dumnezeu, ce s-a schimbat?

Nu mai mâncăm, nu ne mai trebuie adăpost, am renunţat la unicul suport moral, la Dumnezeu?

Nu ne simţim tot timpul agresaţi în "românismul" nostru?

Nu simţim povara tot mai mare a fiscalităţii, nu vedem că pădurile sunt rase şi transformate în materie primă pentru alţii; petrolul şi gazele, în loc să ne ajute, au devenit arme eficiente în mâinile unor concerne transnaţionale care urmăresc pauperizarea românilor şi transformarea lor în animale hămesite şi speriate, dispuse la orice compromisuri, cu ajutorul cozilor de topor? Ca idee generală, nimeni nu va accepta că nu există o anumită dinamică în desfăşurarea faptelor, antrenate de dinamica gândirii. Şi chiar aşa este!

Nu aş vrea să las impresia că pentru noi evenimentele se filtrează prin sita aprecierilor din perioada de maximă dezvoltare a Mişcării Legionare. **Va trebui totuşi să acceptaţi că nici doctrina şi nici ideologia legionară nu este afectată de trecerea timpului şi că la actuala desfăşurare a lucrurilor, absolut identică cu realităţile perioadei interbelice, soluţiile sunt aceleaşi** vis-á-vis de aceleaşi agresiuni asupra românilor, de aceiaşi agresori, de aceleaşi metode de acaparare a bunurilor naţionale şi de îngrădire a libertăţii de exprimare.

Va trebui să vă puneţi o întrebare simplă: ***De ce nu se perimează dogma creştină?***

Răspunsul este evident: comandamentele ei sunt veşnic şi universal valabile prin veşnicia firii umane, prin veşnicia necesităţilor şi deziderатelor omeneşti.

Vrem să prezentăm ideologia legionară ca pe o dogmă?

La prima vedere pare o greşeală tactică. Dar numai pentru neiniţiaţi. **idealurile creştine şi idealurile legionare se confundă în mare parte şi nu le deosebeşte decât trimiterea imperativă la problema naţională şi la specificul românesc al acestei probleme.**

Asistăm cu toţii la cea mai masivă şi ruşinoasă abandonare a intereselor naţionale, în favoarea ***încercărilor de rezolvare a problemelor în mod individual.*** **Este exact ce îşi doresc conspiratorii fără nume şi fără adresă, ca fiind** ***calea cea mai lesnicioasă de a ne subjuga ca popor şi ca naţiune.***

Orice aluzie la "conspiraţie" trezeşte un cor de proteste din tabăra javrelor "cu ştaif" autohtone încadrându-se cu entuziasm în spectacolul mondial regizat de cinicii dirijori.

Şi în această situaţie-limită în care a ajuns ţara, care este reacţia românilor "ştiutori de carte"?

Cei mai mulţi socotesc ideologia Mişcării Legionare depăşită, având ca unic temei o istorie măsluită sau nici măcar atât.

Există temeiuri care să ne îndreptăţească să afirmăm că soluţia pe termen mediu pentru redresarea României este Mişcarea Legionară?

Categoric da!

Constatarea cea mai realistă ne arată că în ritmul şi în direcţiile în care merge ţara la ora actuală, suntem foarte aproape de pierderea totală a controlului asupra mijloacelor de producţie, a băncilor, a tuturor bogăţiilor minerale, a pădurilor, a enormei suprafeţe din cel mai bun teren agricol, a mijloacelor de comunicaţie şi a presei - şi ca urmare, a controlului politic al României.

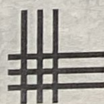
Nu aş vrea să vă predau o lecţie despre ideologia legionară - poate pentru unii ar părea exagerat.

Nu voi face decât o comparaţie cât se poate de simplă şi evidentă între punctul de vedere legionar şi orice alt punct de vedere cu privire la România: **pentru un legionar România este gospodăria lui, casa lui, familia lui,** multiplicată până la 20 de milioane.

(continuare în pag. 13)

"Cuvântul Legionar" nr. 39

Selecţiuni de Vasile Păduraru

Apariţie de carte

O CARTE-DOCUMENT: *"GARDA DE FIER ÎN BASARABIA"*

Încă o dată, fraţii noştri de peste Prut ne fac o surpriză plăcută : au expus recent în vitrinele celor mai mari librării din Chişinău şi din celelalte oraşe o carte unicat prin ineditul ei. Este vorba de ***„Garda de Fier în Basarabia, documente vol I"***.

Ştiam că în regiunile pierdute din vara anului 1940, Basarabia, Bucovina şi Cadrilaterul, Mişcarea a avut zeci de mii de simpatizanţi dar, din păcate, nu au apărut lucrări care să reflecte activitatea celor de aici care au aderat la ideile naţionaliste ale lui Corneliu Zelea-Codreanu. Ştim, la modul general însă, că în nordul Bucovinei Garda de Fier a fost o grupare politică puternică în cadrul căruia se numărau, printre alţii, mari somităţi culturale, academicieni şi chiar un ministru, în speţă Traian Brăileanu. În Dobrogea întregită coloana vertebrală o constituiau aici macedonenii (aromânii) prezenţi aproape în toate localităţile. Mai puţin se ştie despre activitatea legionară din Basarabia, singurul nume cunoscut şi reţinut fiind al lui **Sergiu Florescu, ziarist şi comandant legionar, şeful Basarabiei legionare, asasinat** de autorităţi pentru apartenenţa sa la doctrina Căpitanului, în masacrul din **noaptea de 21/22 sept. 1939.** În urmă cu 6 - 7 ani am vrut să evidenţiez activitatea jurnalistică a acestuia din **ziarul legionar pe care îl edita, *„România Creştină"***, care figura în fişierul Academiei Române, dar care nu se putea cerceta deoarece lipsea din depozite...

Cartea pe care o prezint are ca autori pe Alexandru Moraru şi Benedict Ciubotaru şi este un volum masiv, de 400 de pagini, alcătuit numai din **documente care se referă la Mişcare, în intervalul oct. 1920 - iulie 1936,** în total în număr de 289. Ele alcătuiesc volumul I, lăsând lesne să se înţeleagă că va urma cel de al doilea volum care să reflecteze intervalul aug. 1936 - iunie 1940.

Prezentarea documentelor „la rece" fără comentarii pro sau contra pe marginea lor, se dovedeşte a fi salutară, lipsind tendinţa de influenţare a cititorului. Exact ce spunea filosoful Nae Ionescu: să ne adăpăm direct de la izvoare, nu să facem loc speculaţiilor de orice fel; fiecare este liber să gândească apoi cum va voi.

În prefaţă cei doi autori închină lucrarea *„memoriei legionarilor care şi-au iubit patria, au muncit, au luptat pentru ea şi au fost răsplătiţi în schimb, cu moartea."*

Ei specifică faptul că volumul a fost conceput ca o lucrare istorico-arhivistică, **pentru restabilirea adevărului istoric** astfel încât acesta să devină un instrument indispensabil de lucru pentru istorici, cercetătorii ştiinţifici, savanţi, politologi, jurişti, sociologi, oameni politici etc.

Documentele au fost depistate în dosarele Arhivei Naţionale a Republicii Moldova (Basarabia noastră), preponderente fiind fondurile arhivistice ale Poliţiei, Jandarmeriei şi Siguranţei Române, primăriilor şi prefecturilor.

Autorii consideră că Mişcarea Legionară nu a fost fascistă sau nazistă; se ştie că legionarii refugiaţi după „rebeliune" în Germania au fost internaţi în lagărul de concentrare de la Buchenwald.

Mişcarea Legionară a fost o Mişcare de eliberare naţională a poporului român de sub ocupaţia puterilor străine. Dat fiind că era **o Mişcare autentică de eliberare naţională,** în virtutea acestei esenţe a ei, era o Mişcare anti-sistem. Adică nu se înscria în nici un fel de clasificări, sistematizări, fiind principialmente neintegrabilă în sistemul politic şi moral al statului român de atunci. Tocmai de aceea, statul, după ce s-a convins de acest lucru în urma mai multor încercări de a capta Mişcarea, a făcut totul ca să o nimicească.

Şi încă ceva: Mişcarea Legionară era formată în majoritatea ei covârşitoare din oameni absolut sinceri care şi-au asumat jertfa vieţii pentru a obţine eliberarea Neamului lor.

Ideologia comunisto-sionistă a făcut un efort major, începând cu anii "30 ai secolului trecut şi până în prezent, pentru a ascunde adevărul despre legionari şi a le falsifica istoria. Documentele de faţă mărturisesc că legionarii au fost mereu ţinuţi în vizorul poliţiei, fiind consideraţi „criminali, bandiţi şi infractori."

Tot la începutul volumului este reprodus un interviu luat de ziarista Olga Pârău istoricului arhivist Alexandru Moraru în decembrie 2012, care s-a dovedit a fi un interlocutor extrem de interesant şi simpatic. Cel intervievat dă „culoare" dialogului, specificând de la început că *„din arhive poţi afla şi ce culoare avea pălăria bunicului..."* El continuă: *„În toate perioadele istorice, în caz de război sau alte perioade excepţionale, conducerea statelor mai întâi evacuează arhivele, copiii şi femeile, apoi celelalte bunuri şi persoane.* ***Arhivele sunt nu numai trecutul nostru, dar şi prezentul şi viitorul: cel mai tare argument este Documentul!"***

Alexandru Moraru, în acest context, pe bună dreptate, este „şocat" că s-a încălcat grav modul de păstrare a **arhivelor din Republica Moldova (Basarabia)**, întrucât majoritatea dosarelor au fost copiate şi **vândute unor particulari din Germania şi Statele Unite!!**

S-a adus un prejudiciu serios patrimoniului arhivistic naţional.

Şi un mic detaliu personal, care l-a făcut pe Alexandru Moraru să "lăcrimeze": a descoperit că unchiul său care l-a botezat, tot Alexandru, profesor, poet şi fost ofiţer al Armatei Române, nu a murit în Siberia, unde a fost deportat în 1941. A fugit de acolo, fiind prins de o patrulă NKVD, împuşcat şi băgat în gropile cu var din Chişinău.

Să răsfoim împreună volumul, oprindu-ne la doar **câteva documente.**

Începem cu cel care poartă **NR. 3**, din anul **1933**, un tablou cu denumirea comunelor din judeţul Cahul şi numele conducătorilor cu membrii lor care compuneau organizaţia „Garda de Fier". În total sunt 2780 de membrii în cele 34 de localităţi. Cei mai mulţi înscrişi, 403 ca număr, sunt din comuna Colibaşi, conducător fiind Constantin Roşeanu. Pe locul secund se află comuna Văleni Brânza cu 317 înscrişi, conducător fiind Teodor Lungu. Mulţi adepţi ai Mişcării găsim şi în comunele Vulcăneşti (259 înscrişi), Români (236), Pelinei (145), Manta Crihana (162), Alexandreşti (101). Cei mai puţini aparţin de Ţiganca (12) şi Congaz (16).

Următorul document, NR. 5, este similar cu cel descris mai sus, un tablou cu membrii din organizaţia „Garda de Fier" din raza judeţului Orhei din comunele învecinate Izbeştea, Piscăreşti, Criuleni, Oniţcani, Cobălca, Isocova. În total sunt 57 de nume, cu profesiunile lor (notar, agricultor, plugar, student, elev, funcţionar). Un alt tablou cuprinde numele a 53 de propagandişti din judeţul Soroca.

Documentul NR. 16, din 9 iunie 1933, se referă la un marş al legionarilor, de 80 de km, care a durat două zile, pe itinerariul Chişinău - Tighina, condus de Iulian Sârbu, care au făcut propagandă prin satele prin care au trecut: Mereni, Cobuşca Nouă, Todireşti etc.

Un alt marş legionar este consemnat în **documentul NR. 17** din 12 iunie 1933, în sens invers de data aceasta, Tighina - Chişinău, format din 10 studenţi şi studente care au cântat cântece legionare şi au dansat dansuri naţionale.

Documentul NR. 23 din 22 iunie 1933 arată că în ultimele două-trei luni se mărise considerabil numărul organizaţiilor din judeţe: 23 în judeţul Orhei, 7 în judeţul Hotin, 22 în Soroca, 13 în Bălţi, 15 în Lăpuşna şi 14 în Cetatea Albă.

Documentul Nr. 24 din 28 iunie 1933, adresat inspectorului regional de Poliţie Chişinău consemnează reţinerea legionarului Vladău Ion în gara Basarabeasca. La percheziţia corporală se găsiseră şi se confiscaseră trei procese verbale care cuprindeau numele cuiburilor nou înfiinţate şi ale şefilor acestora. Procesele verbale urmau să fie predate lui Corneliu Zelea-Codreanu de îndată ce ajungea la Bucureşti.

În documentul NR. 34 din 5 iulie 1933 apare pentru prima oară şi numele lui Sergiu Florescu, cel mai cunoscut fruntaş legionar, care luase parte la o întrunire în comuna Cimişlia.

Documentul NR 43 din 20 iulie 1933 se referă la adunările care au avut loc la 10 iulie în comunele Tatar Copceac şi Ceadar Lunga din judeţul Tighina, la care au participat printre alţii, prof. Ion Zelea-Codreanu (tatăl Căpitanului), membru al Senatului Legionar, deputat în Parlamentul ţării şi avocatul comandant legionar al Bunei Vestiri Mille Lefter.

12 pagini din volum se referă la arestările legionarilor după împuşcarea lui I. Gh. Duca la finele lunii decembrie 1933. Găsim numele a cca. 600 de persoane din toate judeţele basarabene, arestate în noaptea de 28 decembrie şi în zilele următoare. Toţi au fost percheziţionaţi, în casele lor găsindu-se manifeste, fotografii cu portretul Căpitanului, ştampile, ziare, insigne. Profesiile celor arestaţi erau foarte diferite: protoereu, preot, pictor, ziarist, cizmar, mecanic, tipograf şi chiar....servitor!

O telegramă din Bucureşti adresată Inspectoratului de Poliţie Chişinău insista să se intensifice măsurile pentru prinderea preotului comandant legionar al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borşa!! Se presupunea că ar fi fost în Basarabia pentru că dispăruse de la sediul Mişcării unde preotul locuia, în noaptea de 29 decembrie 1933 (când fusese împuşcat I. Gh. Duca la Sinaia)

Documentul NR. 142 din 12 ianuarie 1934 este mai amplu, cuprinzând numele altor noi arestaţi, mulţi dintre aceştia fiind acuzaţi că se bucuraseră de asasinarea lui I. Gh. Duca (??!). Printre aceştia a fost şi preotul Emilian Cucuieţu din comuna Mihăileni din judeţul Bălţi care, după ce oficiase slujba în biserică, ţinuse o predică în care spusese că studenţii Gărzii de Fier îl împuşcaseră pe I. Gh. Duca deoarece desfiinţase ilegal şi abuziv organizaţia.

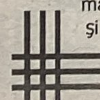
Tot din timpul prigoanei datează **documentul NR. 166** din ianuarie 1934 adresat de organele centrale din Bucureşti Inspectoratului de Poliţie din Chişinău. Este o listă cu cei urmăriţi, printre aceştia aflându-se, fireşte, şi Corneliu Zelea-Codreanu care, cică, ar fi fost *"îmbrăcat într-un costum uzat, maro deschis, de vară (!) cu pardesiu gri (?) şi pălărie gri închis. Hainele îi sunt largi, ceea ce înseamnă că nu sunt ale sale"* (!!). Câtă "inteligenţă" pe capul poliţiştilor!

Spaţiul rezervat prezentării cărţii fiind limitat, nu ne permitem să mai dăm tiparului, succint, alte documente.

Vom încheia cu câteva documente scrise în rusă şi traduse de către autori în română, întocmite de către Judecătoria Supremă a Republicii Socialiste Sovietice Moldoveneşti, între 1953-1954, despre locuitori rău văzuţi pentru naţionalismul de care dăduseră dovadă. Dintre aceştia mulţi trăiau într-o sărăcie lucie - care, însă, în viziunea politrucilor roşii era sinonimă cu statutul de „culac" (chiabur)!!

Iată numele câtorva din satul Chiţcani raion Teleneşti şi funcţiile avute în România: Zaporojeni Fiodorovici, preot în sat; Bălan Gheorghe, ţăran „mijlocaş" (adică nu sărac lipit pământului, dar nici bogat), staroste bisericesc; Racu Ivan, fost membru al Partidului Liberal, membru în sfatul bisericesc; Călcâi Petre, fost membru al Partidului Cuzist şi funcţionar la Primărie, care patrula prin sat... Cică toţi aceştia cleveteau condiţiile de trai ("minunate" în comunism, cum bine ştim), răspândeau idei defetiste (?!) şi, ca atare, ar fi fost condamnaţi... corect! Sentinţa judecătorească a fost aceeaşi pentru toţi: 10 ani de închisoare!

Un alt document este datat 5 februarie 1953 şi atestă arestarea Profirei Bursuc din satul Budei. Aceasta era soţia lui Bursuc Andrei care între 1941-1942 se ocupase de aprovizionarea armatei şi urma să fie deportat. Pentru a nu fi arestat fugise de acaă. În locul lui a fost arestată sus-numita!! Ca soţie a unui... colaboraţionist!! A fost deportată în Republica Autonomă Sovietică Socialistă Bureată (!), aflată în inima Asiei.

La fel s-a întâmplat şi cu Sofroni Irina din Bursuceni, raionul Chişcăreni. Soţul ei, Sofroni Ion, rămânând să trăiască pe teritoriul temporar ocupat de RSS Moldovenească între 1941-1944, cică ar fi întreţinut "legături suspecte" cu Jandarmeria Română. Neputând fi găsit pentru deportare, în locul lui au „trimis-o" pe soţia lui! În regiunea Tiumen, sub supravegherea organelor de securitate. Bătrână (aproape 60 de ani), bolnavă (lucrase ca fierar!) şi singură, Irina Sofroni a făcut cerere să se reîntoarcă în satul natal la fiicele ei, pentru ca acestea să o îngrijească. Cererea i-a fost aprobată dar averea confiscată nu i s-a restituit.

Într-o altă notă întocmită de organele de anchetă se precizează că Durnea Ioan ar fi furat cartofi de pe deal (!) şi deci, fusese "justificat condamnat". Tatăl său se ocupa de negoţ, vindea vin "pentru ca apoi să facă agitaţie împotriva colhozurilor"! Era ţăran mijlocaş, în gospodărie avea 7,5 ha de pământ din care 2,5 ha le cumpărase ca zestre fiicei sale, avea 2 cai, o vacă, pe care ulterior o schimbase pe 5 - 8 oi şi folosea (contra plată, bineînţeles) munca consătenilor pentru lucrări sezoniere... "Curat exploatator, nene!" şi-au zis tovarăşii... "Şi, după toate, mai are şi o vacă şi doi cai!! Nemaipomenit! La închisoare cu el!"

Un alt document se referă la Daria Moscoviciuc, născută în 1932, cu studii medii, având părinţii "chiaburi". În 1948 tatăl ei avea 3 ha de pământ, 0,5 ha vie, 3 cai, o vacă, 2 porci şi 40 de stupi. Deci era şi ea "un pericol social"! A fost deportată împreună cu aceştia în regiunea Kurgan din Siberia, de unde a evadat. Fiind prinsă, a fost condamnată la 20 de ani de muncă silnică.

Un alt document datat 15 iulie 1954 relevă că numitul Pisogan Leonte fusese deportat pentru că făcuse parte din organizaţia naţionalistă „Garda de Fier". După câteva luni a murit în lagăr.

Tot pentru faptul că fusese membru al Mişcării Legionare a fost deportat şi Mânzatu Ivan, născut în 1893. Soţia sa, Anastasia, care l-a însoţit, după moartea acestuia a făcut cerere să i se permită reîntoarcerea din lagăr la Chişinău, motivând prin faptul că nu era aptă de muncă din cauza sănătăţii precare. Cererea i-a fost admisă dar se recomanda supravegherea ei şi reţinerea numelor persoanelor care intrau în vorbă cu ea.

Închei exemplele cu documentul din 30 nov. 1954 în care apare numele lui Constantinovici Ivan şi al soţiei sale, Ana Constantinovici, ambii născuţi în 1888, în vârstă de 66 ani. Deşi deportarea ambilor era cică „întemeiată", având în vedere vârsta înaintată şi că nu erau apţi de muncă, comisia de anchetă urma să le analizeze cererea ca să fie eliberaţi din lagărul din Tiumeni, deşi acuzaţiile care îi privaseră de libertate erau "grave": el fusese membru al „Gărzii de Fier" şi în timpul „ocupaţiei" române a Basarabiei fusese translator...!!

Să menţionez însă ceva săritor în ochi: toate documentele prezentate sunt semnate de anchetatori de origine rusă, nu găseşti pe nici un act nume româneşti.

Cartea *„Garda de Fier în Basarabia"* este **bogat ilustrată cu fotografii ale documentelor, afişe,** buletine de vot, anunţuri, toate având antetul Direcţiunii Generale a Poliţiei sau a organelor de securitate sovietice - bunăoară, o fotografie cu portretul Căpitanului însoţit de câteva cuvinte: „Cred în învierea patriei mele şi nimicirea puterilor răului", un afiş care se adresează legionarilor şi creştinilor din Cahul, semnat de şeful organizaţiei „Garda de Fier", Mille Lefter, un afiş electoral din judeţul Ismail care îndeamnă alegătorii să-l voteze pe mareşalul Averescu, originar din acest loc, pagina întâi al ziarului "Garda Basarabiei" care apărea în oraşul Bălţi, un alt afiş care îl reprezintă pe Mille Lefter cu îndemnul de a vota Mişcarea, o altă notă din februarie 1934 care este adresată Poliţiei din Chişinău cu întrebarea dacă reuşise să-l prindă pe Corneliu Zelea-Codreanu!!

Păcat că volumul are un tiraj foarte mic ceea ce îi conferă statutul de "raritate bibliografică!" Dar, să recunoaştem, cauza este de natură obiectivă: costurile tipografice ridicate nu au permis celor doi autori să o editeze într-un tiraj corespunzător, din lipsa fondurilor. Păcat! Oricum, bine că există ca document!

Emilian Georgescu

***

SOMNUL NAŢIUNII NAŞTE APOCALIPSA DUPĂ CHEVRON

(continuare din pag. 3)

1. La numai o zi după evenimentul din Făgăraş, primarul din Beclean afirmă într-un ziar local că nu despre comuna lui este vorba când se discută de gaze de şist, ci de cea din jud. Bistriţa-Năsăud (adică de oraşul Beclean, fost Beclean pe Someş).

S-a vrut a fi o dezminţire a afirmaţiilor noastre, chiar dacă le prezentasem dovada concretă, coordonatele ANRM; de fapt primarul executase un ordin venit mai de sus...

2. Câteva zile mai târziu am stabilit întâlnirea cu realizatoarea TV recomandată călduros de primarul Făgăraşului.

Dar cu puţin timp înaintea orei stabilite aceasta ne anunţă că nu poate face emisiunea : nu i se permite implicarea într-o problemă controversată şi nu vrea să-şi pună în pericol postul pe care-l deţine!

3. Mergem într-o vizită inopinată la Primăria Beclean.

Primarul se arată foarte interesat de spusele noastre, dar consideră că Primăria şi Consiliul Local nu se pot implica, terenurile afectate aparţinând particularilor şi nu Statului. L-am lămurit despre responsabilitatea ce le revine faţă de întreaga comunitate şi cum trebuie acţionat pentru a preveni o astfel de nenorocire pentru întreaga zonă.

Ne-a rugat să insistăm în a afla ce părere are despre toate astea şi preşedintele Consiliului Judeţean, dl. Aristotel Căncescu. Am înţeles că de asta ar depinde şi poziţia lui faţă de ce se va întâmpla cu comuna. Deci alţii vor decide soarta comunei şi a zonei, nu localnicii care vor suporta consecinţele!!

4. Numai că preşedintele Cons. Jud. n-a dorit să fie deranjat cu o astfel de problemă, are el destule altele pe cap. Cel puţin aşa a dat de înţeles şefa de cabinet a acestuia.

Ceea ce n-au luat însă în calcul *proprietarii batistelor întinse pe ţambal* este perseverenţa noastră de a nu lăsa Ţara Făgăraşului la cheremul lor şi al potenţialilor profitori, ca şi hotărârea unor oameni responsabili din comună de a nu sta cu braţele încrucişate în faţa răului iminent. A fost de-ajuns să afle ceea ce li se ascundea şi se pare că asta a cântărit decisiv în luarea hotărârii de a rezista, de a-şi salva pământurile, sănătatea şi viaţa.

Cam asta ar fi mica şi **penibila istorie a încercării de muşamalizare de către oficialităţi a „cazului Beclean"**. Şi nu e singurul de acest fel.

STRATEGIA PENTRU VIITOARELE EXPLOATĂRI DE GAZE DE ŞIST

DE CE BECLEAN?

Vorbind cu geologii noştri am desprins o posibilă *strategie de alegere a perimetrelor pentru viitoarele exploatări de gaze de şist.* Iată câteva criterii :

1. Zona să fie bogată în resurse acvifere, de preferinţă subterane. Este şi cazul Becleanului. În zonă, spre poalele Munţilor Făgăraş, la adâncimea de 80 -100 m există un mare lac subteran, orientat spre direcţia de curgere a râului Olt.

2. În zonă să existe deja exploatări de petrol şi gaze convenţionale care să ofere o acoperire mai greu sesizabilă pentru amplasarea de noi sonde, ca pentru o extindere, dar destinate explorării / exploatării gazelor de şist. Aşa cum e cazul la : Burcioaia, cartier al Adjudului, Izvoarele - Galaţi, Climăuţi - Suceava, Borşa - Maramureş şi multe altele.

3. Zona să deţină zăcăminte mari de sare (unde e sare, există şi petrol, gaze...şi restul).

4. Zona să aibă zăcăminte de uraniu, aşa cum este cazul la poalele Făgăraşilor. De ce? Pentru ca, la părăsirea exploatării, când se va constata o creştere considerabilă a radioactivităţii, **să se dea vina pe zăcămintele existente.**

ŞI DE CE SATU MARE?

Înainte de a da un posibil răspuns redăm un titlu apărut în ziarul *"Informaţia Zilei"* din **8 aprilie a.c.** la Satu Mare: ***„O parte din judeţ, concesionată pentru exploatarea gazelor de şist".*** Iar sub acesta: ***"Perimetrul <<Voivozi>>** va fi exploatat de companiile <<MOL Ungaria>> şi <<Expert Petroleum>>"* (ca şi la Beclean).

Precizăm că localitatea Voivozi se află în jud. Bihor, iar **perimetrul denumit astfel se întinde şi în Satu Mare.** El se învecinează cu alte cinci perimetre (Tria, Băile Felix, Tulca, Adea şi Pâncota) aflate pe graniţa de vest cu Ungaria şi concesionate pe 30 de ani în vederea explorării / exploatării gazelor de şist. Perimetrul Satu Mare cuprinde aproape jumătate din acest judeţ, inclusiv pe graniţa de nord cu Ucraina şi hotarul cu jud. Maramureş. Este concesionat companiei Rompetrol Group, vândută de Dinu Patriciu companiei KazMunaiGas din Kazahstan (aceeaşi care a provocat distrugeri la Fitioneşti, jud. Vrancea şi a fost scutită de premierul Ponta de datorii către statul român însumând peste 500 milioane euro).

Cantităţile de apă folosite pentru exploatarea gazelor de şist nu sunt mari, ci enorme (cca. 30 milioane litri doar la o sondă de explorare). Dacă ţinem cont de proporţia componentelor amestecului care se introduce prin gura de sondă, menţionat tot de ei „99,5% apă cu nisip curat şi 0,5% aditivi chimici", rezultă matematic că se foloseşte o cantitate de **150.000 litri de substanţe chimice**, din care peste 20% sunt deosebit de toxice (cancerigene, mutagene, radioactive).

Iar răspunsul la întrebarea *„De ce Satu Mare?"* este tocmai acesta: **e nevoie de întreaga reţea acviferă, de care judeţul nu duce lipsă** - ne referim atât la salba de râuri şi lacuri de suprafaţă, cât şi la filonul subteran de apă termală ce străbate ţara în diagonală, de la nord-vest *spre litoral.*

Apropos de litoral şi de „Apocalipsa după

Chevron" din titlu, vă anunţăm că **s-a deschis sezonul pe LITORAL...cu noi turişti: geopozii lui CHEVRON!** Adică acei mastodonţi care izbesc pământul cu o putere colosală, de la Mare până în Dobrogea profundă. Fac prospecţiunile care preced instalarea sondelor pentru EXPLORARE GAZE DE ŞIST.

Au fost eliberate avizele pentru explorare în zona Dobrogea. Dar şi în Vaslui...

„Deşteaptă-te Române, din somnul cel de moarte, / În care te-adânciră barbarii de tirani"!

Presă legionară interbelică (VI)

O REVOLUȚIE CREȘTINĂ

MIRCEA ELIADE

Anul 1927 a însemnat începutul luptei între "generații".

Nu lupta între bătrâni și tineri — cum s-a crezut și s-a spus multă vreme — ci războiul între două lumi: pe de o parte **LUMEA VECHE,** care credea în pântec (primatul **ECONOMICULUI și al politicianismului),** iar pe de altă parte ***LUMEA NOUĂ,*** care îndrăznea să creadă în Duh (primatul **SPIRITUALULUI**).

Mișcarea tinerească din 1927 s-a născut cu **conștiința acestei misiuni istorice: de a schimba sufletul României,** subordonând toate valorile unei singure valori supreme: spiritul. Subordonare care înseamnă, mai ales în faza eroică, **sacrificiu, renunțare la sine, asceză.**

Sensul istoric al acestei mișcări tinerești nu este deloc greu de descifrat. Avându-și izvoarele vii în creștinism — și creștinismul înseamnă "răsturnarea tuturor valorilor" — ea încearcă crearea unui om nou.

Căci **omul timpurilor moderne** a rămas integrat în **vechea economie luciferică: a egoismului,** a instinctelor, a valorilor celei mai abjecte biologii.

De câte ori a apărut în istorie un OM NOU, el s-a înfăptuit printr-un PRIMAT AL VALORILOR SPIRITUALE.

Lupta între lumină și întuneric, între bine și rău, nu va fi curmată decât la sfârșitul veacurilor. Dar orice nouă victorie a spiritului, a luminii, nu s-a împlinit decât printr-o **renunțare desăvârșită la instinctele de conservare individuală.** Omul nou înseamnă, înainte de toate, depășirea firească a acestor instincte. Depășire de care istoria ține întotdeauna seama.

Este de altfel semnificativ că nici în istorie, nici în eternitate, nimic nu se dobândește decât printr-un act de renunțare. Istoria unui Neam nu e posibilă fără renunțarea la viață a unui număr imens de oameni.

Dar, de asemenea, mântuirea nu poate fi nădăjduită decât după ce omul renunță la sine, la limitele individualității sale.

Asemenea "cauze", asemenea "idealuri" nu se mai întâlniseră demult în istoria României moderne. De aici mirarea indignată a oamenilor lumii vechi. Căci tineretul, care se arată totuși dornic de luptă și de sacrificiu, nu voia și nu făcea politică.

Lupta era dusă pe cu totul alte niveluri — inaccesibile, firește, politicienilor. De aceea mi s-a părut lipsită de sens formula "despoliticianizarea tineretului", când nici unul dintre tinerii crescuți în mistica nouă nu era preocupat de nici un fel de idee sau scop politic.

De altfel, era revoluțiilor politice fiind încheiată în 1918, istoria care începe acum nu va cunoaște, pentru o bună bucată de timp decât revoluții spirituale.

Și nici una din revoluțiile care s-au făcut sau sunt în drum de a se face, nu s-au desfășurat atât de total sub semnul spiritualului, ca cea a tineretului românesc.

Nici una, mai ales, n-a încercat o atât de desăvârșita **"reactualizare" a creștinismului răsăritean.**

De multe sute de ani se părea că creștinismul răsăritean nu mai poate crea forme istorice. Lumea modernă, de la Renaștere încoace, trecuse pe lângă acest creștinism răsăritean, ignorându-l sau disprețuindu-l. Tot ce mai părea "viabil" din mesagiul Mântuitorului, era căutat și găsit în formele occidentale și nordice ale creștinismului.

Și iată, deodată, la zece ani după sincopa ortodoxiei rusești (destul de aproximativă, de altfel), apare **o nouă formă de viață istorică, revoluționară, alimentată de ortodoxie!** De abia acum începe a fi înțeles sensul acestei ***revoluții creștine,*** care încearcă să creeze o ROMÂNIE NOUĂ creând un OM NOU, **un creștin perfect** — și care înlocuiește vechea "viață politică" printr-o "viață civilă'", adică restaurează raporturi de omenie și de creștinătate în sânul aceleiași comunități de sânge.

De abia acum începe să se vorbească despre o "misiune a României".

Căci **o misiune istorică nu poate fi justificată decât printr-un "imperialism *spiritual*",** printr-o nouă valorificare a vieții omenești la care participă un Neam întreg. Și această valorificare a vieții umane o încearcă și o realizează tineretul românesc de astăzi, printr-o **TRĂIRE** cât mai aproape de idealurile creștinătății răsăritene. (...)

DE CE CRED ÎN BIRUINȚA MIȘCĂRII LEGIONARE

MIRCEA ELIADE

(...) Nu pot crede că neamul românesc a rezistat o mie de ani cu arma în mână, ca să piară ca un laș astăzi, îmbătat de vorbe și alcool, imbecilizat de mizerie și paralizat de trădare. Cine nu se îndoiește de destinul Neamului nostru, nu se poate îndoi de biruința Mișcării Legionare.

Cred în această biruință pentru că înainte de toate, cred în biruința duhului creștin.

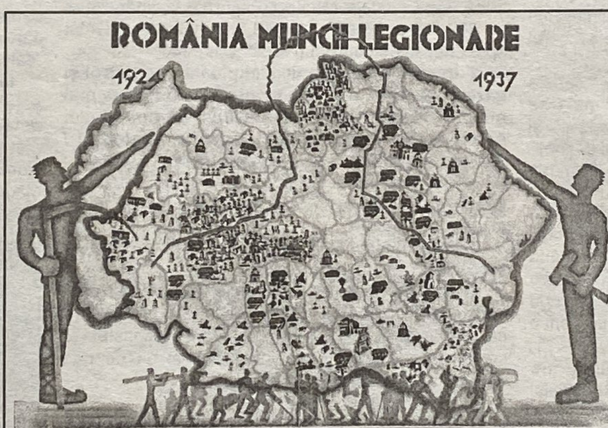
O mișcare izvorâtă și alimentată de spiritualitatea creștină, o REVOLUȚIE SPIRITUALĂ care luptă în primul rând împotriva păcatului și nevredniciei, nu este o mișcare politică. Ea este o REVOLUȚIE CREȘTINĂ.

Cuvântul Mântuitorului a fost înțeles și trăit în felurite chipuri, de către toate Neamurile creștine, de-a lungul istoriei. Dar niciodată un Neam întreg n-a trăit o revoluție creștină cu toată ființa sa; niciodată cuvântul Mântuitorului n-a fost înțeles ca o revoluție a forțelor sufletești împotriva păcatelor și slăbiciunilor cărnii; niciodată un Neam întreg nu și-a ales ca ideal de viață călugăria, și ca mireasă —moartea.

Astăzi lumea întreagă stă sub semnul revoluției. Dar **în timp ce alte popoare trăiesc această revoluție în numele luptei de clasă și al primatului economic (comunismul), sau al statului (fascismul), sau al rasei (hitlerismul), Mișcarea Legionară s-a născut sub semnul Arhanghelului Mihail** și va birui prin harul dumnezeiesc.

De aceea, în timp ce toate revoluțiile contemporane simt politice, revoluția legionară este spirituală și creștină.

În timp ce toate revoluțiile contemporane au ca scop cucerirea puterii de către o clasă socială sau de către un om, **REVOLUȚIA LEGIONARĂ are drept țintă supremă: MÂNTUIREA NEAMULUI, împăcarea Neamului românesc cu Dumnezeu,** cum a spus Căpitanul. De aceea

sensul Mișcării Legionare se deosebește de tot ce s-a făcut până astăzi în istorie și biruința legionară va aduce după sine nu numai restaurarea virtuților Neamului nostru, o Românie vrednică, demnă și puternică, ci va crea un OM NOU, corespunzător unui nou tip de viață europeană.

OMUL NOU nu s-a născut dintr-o mișcare politică, ci întotdeauna dintr-o REVOLUȚIE SPIRITUALĂ, dintr-o vastă prefacere lăuntrică.

Așa s-a născut OMUL NOU al creștinismului, al Renașterii etc. — dintr-un desăvârșit primat al spiritului împotriva temporalului, dintr-o biruință împotriva cărnii.

OMUL NOU se naște printr-o adevărată trăire și fructificare a libertății.

Cred în biruința Mișcării Legionare pentru că cred în libertate, în puterea sufletului împotriva determinismului biologic și economic.

Cei care vin în Legiune, vin pentru că se simt liberi. Instinctele lor de conservare, lașitățile care zac în sufletul fiecăruia, frica — toate acestea sunt înfrânte. Legionarul nu mai e robul determinismului și al instinctelor biologice. El **știe** că *"n-are nic i un interes"*, că ***"n-are amic de câștigat"*** integrându-se în Legiune. **Dimpotrivă, știe că va fi lovit în "interesele" lui, că viața va fi mai grea,** că poate va intra în temnițe, poate va da piept chiar cu moartea. Toate "interesele" și instinctele .acestea care "determină" viața fiecărui om, sunt înfrânte prin marele gest de libertate al aderării la Mișcarea Legionară.

Se poate spune, fără urmă de paradox, că **singurii oameni care cunosc și trăiesc libertatea sunt astăzi, in România, legionarii.**

Cei care nu cunosc Legiunea, ca și cei care luptă împotriva ei, continuă să vorbească despre "dictatură" și se miră că tinerii intelectuali aderă cu atâta spontaneitate la o mișcare 'fascistă", în care "personalitatea" este strivită și libertatea suprimată.

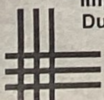
Am avut prilejul să mă ocup altădată de subita admirație a oamenilor noștri politici pentru "personalitate", de teama lor că în România nu se vor mai putea ridica "personalitățile". Îi întrebam atunci: *Câte "personalități" a creat regimul libertății democratice? Unde sunt? Care sunt?*

Și mai întrebam ***ce au făcut politicienii noștri pentru oamenii cu adevărată "personalitate",*** *care au ieșit la lumină prin munca, geniul sau talentul lor, și au fost* ***osândiți la o viață de mediocritate și jertfă?*** Ce-au făcut politicienii noștri, din toate partidele, pentru un Lucian Blaga, un Aron Cotruș, un Camil Petrescu, un Perpessicius și alții?

(continuare în pag. 15)

***"Buna Vestire"* nr. 244, decembrie 1937**

Selecțiuni de Vasile Păduraru

MĂRIREA ŞI DECĂDEREA PRESEI ROMÂNEŞTI

ÎNCEPUTURI

Perioada antebelică a reprezentat începutul dezvoltării şi modernizării pentru România. **Constituţia din anul 1866** (Carol I) consemnează, pentru prima dată, **principiul libertăţii presei**.

Prima publicaţie românească a fost ***calendarul românesc*** cu indicarea unor evenimente şi a unor descoperiri importante care au contribuit la progresul omenirii, redactat de dascălul **Petcu Şoanul** de la Biserica Sf. Nicolae în Şcheii Braşovului, în **1731**.

Pamfil Şeicaru, Nichifor Crainic, Stelian Popescu, Nae Ionescu

Peste şase decenii, în perioada în care trupele ruseşti au staţionat pe teritoriul românesc, staţionare cauzată de războiul ruso-turc din 1787-1791, în Moldova apare primul periodic. Următoarele manifestări publicistice din spaţiul românesc sunt: *Calendarele româneşti* - în 1795, *calendarul din Bucureşti* - 1794 şi *cel din Cernăuţi* - 1811.

Jurnaliştii vremii erau, cel mai adesea, **dascăli, preoţi, învăţători**, sau lideri ai unor curente politice, fapt ce a survenit ca urmare a necesităţii ralierii presei la **informarea şi educarea maselor**. De asemenea, un rol considerabil l-au jucat **personalităţile** din epocă: Mihai Eminescu, B.P. Hasdeu, Vasile Alecsandri, Ioan Slavici, I.L. Caragiale etc., care, reunite în redacţii, au format presa de factură literară, aflată sub principiul nevoii de literatură originală.

La începutul sec. al XIX-lea apar **revistele:** *Chrestomaticul românesc*, la Cernăuţi, 1820, iar peste un an *Biblioteca românească de la Buda*.

Numărul revistelor şi al gazetelor creşte, multe dintre acestea reprezentând portavocea responsabilă cu **promovarea idealurilor românilor**, contribuind la consolidarea bazelor unui stat modern, la impunerea valorilor clasice ale literaturii române. Cele mai importante au fost: "*Tribuna*" (I. Slavici), "*România literară*" (V. Alecsandri).

Ulterior Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, în contextul conturării statului român independent, presa va dobândi o notorietate şi mai mare, devenind, în adevăratul sens al expresiei, **„a patra putere în stat"**, jucând, prin urmare, un rol important în mişcările politice care au survenit în perioada interbelică.

MĂRIREA - MODERNIZAREA

În orice perioadă istorică presa este asemenea unei oglinzi care **redă fidel imaginea societăţii**. Pentru ţara noastră perioada interbelică a reprezentat, din mai multe puncte de vedere, o importantă etapă istorică.

Tabloul României întregite pentru aceste două decenii este caracterizat, în principal, de zbucium politic şi probleme economice. Reconfigurarea statală din 1918 marchează începutul unei **perioade conflictuale pe teme etnice, confesionale sau politice.** În perioada cuprinsă între cele două războaie mondiale, presa scrisă din România cunoaşte o altă fază, aceea a **modernizării.**

Presa **se diversifică şi dezvoltă** în conformitate cu noile realităţi; are rolul de **martor la scrierea istoriei**, consemnând fenomenele politice, sociale sau economice cu relevanţă pentru epocă. Aspecte pozitive sau negative, stări de spirit sau probleme, toate transpar printre rândurile publicaţiilor.

Pe un fond dominat din ce în ce mai mult de corupţie, dezamăgire şi mişcări sociale, aceasta abundă în **mondenităţi, jocuri politice, scandaluri, atacuri la persoană,** ***dar şi intensificarea sentimentului naţional şi creştin*** şi pe alocuri a celui antisemit, ceea ce îi dădea un *caracter cosmopolit*. Spectrul războiului care era tot mai aproape reprezenta, de asemenea, o temă predilectă a ziarelor din epocă.

Cu toate acestea, ziarele de după primul război mondial nu suferă modificări substanţiale; marea lor majoritate rămân fidele stilului simplu, informativ, fără a putea fi regăsite pagini dedicate aspectelor economice sau interviurilor.

Patronii şi directorii de gazete erau grupaţi în funcţie de orientările politice: "*Adevărul*" şi "*Dimineaţa*", fondate de Al. Beldiman în vremea lui Al. I. Cuza, erau acum în **proprietatea bancherului evreu Aristide Blank**, sub direcţia lui C. Graur şi erau de STÂNGA, ca şi ziarul "*Lupta*"; redacţiile se aflau pe str. *Sărindar* (azi str. C. Mille), de aceea sub sintagma "***presa din Sărindar***" naţionaliştii desemnau ***presa antinaţională.***

"Curentul" (Pamfil Şeicaru), **"Calendarul"** (Nichifor Crainic), **"Gândirea"** (Nichifor Crainic) **şi "Universul"** (Stelian Popescu) erau **publicaţii de CENTRU,** în vreme ce "*Cuvântul*" (Nae Ionescu), "*Buna Vestire*" (Dragoş Protopopescu), "*Apărarea naţională*" (A. C. Cuza), "*Sfarmă Piatră*" (Al. Gregorian), etc. erau ziare **de DREAPTA.**

Cele două decade interbelice surprind şi conturarea ascensiunii unei mişcări naţionale de dreapta. Începând cu anii `20, curentul naţionalist din România, având ca protagonişti *Liga Apărării Naţional-Creştine* a lui A.C. Cuza, şi, din 24 iunie 1927, *Legiunea Arhanghelul Mihail* condusă de Corneliu Zelea-Codreanu, câştigă tot mai mulţi aderenţi în rândul maselor, nemulţumite de politicianism.

Chiar la înfiinţarea Legiunii a apărut la Bucureşti, la 1 aug. 1927, **revista oficială a Mişcării Legionare, "*Pământul Strămoşesc*"**, din iniţiativa lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Greutăţile financiare şi desele suspendări ale revistei - în ton deplin cu perioadele de prigoană - au făcut ca publicaţia să nu aibă o periodicitate bine stabilită; ultimul număr aflat în colecţiile Bibliotecii Academiei Române datează din 1933. Avea însă să reapară - serie nouă - în exil, la Buenos Aires, în 1974, deci la un interval de 34 de ani de la interzicerea ei în Bucureşti. Director a fost prof. comandant legionar **Dumitru Găzdaru**, iar articolele erau scrise de personalităţile din exil din linia întâi a Mişcării: Ilie Gârneaţă, Const. Papanace, V. Iasinschi, N. Arnăutu.

Un cotidian de mare ţinută a fost ***"Cuvântul"***, concurent al celor mai răspândite cotidiene ("Universul" lui Stelian Popescu şi "Curentul" lui Pamfil Şeicaru). A fost fondat în 1924 de Titus Enacovici, dar începând din 1928 a fost preluat de **Nae Ionescu.** Din 1933 a devenit "tribună legionară", motiv pentru care a fost suspendat la 1 ian. 1934, împreună cu alt cotidian cu simpatii legionare, "*Calendarul*" lui Nichifor Crainic.

Revista ***"Axa"*** a apărut între 1932-1933; era revista intelectualilor legionari, publicând în paginile sale studii doctrinare importante scrise de personalităţi ale Mişcării: Ion I. Moţa, Vasile Cristescu, Ion Belgea, Vasile Marin, Ion Victor Vojen, Gh. Clime, M. Polihroniade ş.a.

În perioada 1931 - 1933, în mai toate oraşele României au apărut publicaţii purtând titlul **"GARDA" şi. numele oraşului sau judeţului: respectiv *"Garda Buzăului"*, *"Garda de Fier Orăştie"*, *"Garda Bucovinei"*** (Rădăuţi), ***"Garda Basarabiei"*** (Chişinău), ***"Garda Moldovei*** (Iaşi), ***"Garda de Fier Piatra Neamţ"*, *"Garda Tecuciului"*, *"Garda Olteniei"*, *"Garda Jiului"*** (Craiova), ***"Garda Râmnicului"*** (Rm. Sărat), ***"Garda Prahovei"*** (Ploieşti), ***"Garda Brăilei"*, *"Garda de Fier Galaţi"*, *"Garda de Fier Câmpulung Muscel"*, *"Garda Morenilor"*** etc. Ziarele reflectă aproape în totalitate evenimentele derulate în jurul Mişcării Legionare în judeţul respectiv. Cei care scriau erau toţi legionari cu cele mai diverse profesii: avocaţi, funcţionari, preoţi, studenţi şi chiar elevi. Au avut o durată de apariţie foarte scurtă, fiind toate interzise.

Ziarul ***"Dreapta"***, cu subtitlul "*foaie de cultură, informaţie şi luptă*", a apărut între 1931-1934 sub conducerea comandantului legionar dr. avocat **Traian Cotigă**, şeful studenţimii pe ţară în perioada 1935-1936, care avea să devină martir al Mişcării (asasinat în masacrul elitei legionare din 21/22 sept. 1939).

"Buna Vestire", cotidian cunoscut, care avea pe frontispiciu titulatura "*ziar liber de luptă şi doctrină românească*", aşa cum menţiona şi subtitlul, nu era de factură legionară, ci doar naţionalistă. Găzduia în paginile ei articole scrise de legionari, precum şi articole despre aceştia (favorabile). A apărut regulat între anii 1937-1938, având ca directori pe Dragoş Protopopescu (prof. universitar de lb. engleză, legionar) şi pe Toma Vlădescu, iar ca prim secretar pe comandantul legionar dr. avocat M. Polihroniade.

"Cuvântul studenţesc" a fost organul studenţimii române din întreaga ţară, apărând tot la Bucureşti, cu mici întreruperi, în perioadele 1923-1924, 1926-1927, 1931-1937. A avut periodicitate variabilă (cotidian între 1923-1924 şi 1926-1927, apoi bilunar începând din 1931). Din 1927 a devenit organ oficial al ***U.N.S.C.R.*** (Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români). N. N. Creţu semna de obicei editorialele şi răspundea de ziar, având colaboratori pe Ion I. Moţa (aici au apărut multe articole reunite apoi în cartea "Cranii de lemn"), Nichifor Crainic, Ion Bibiri, Traian Brăileanu, N. Rusu, Al. Gregorian.

Fenomen aflat într-o dinamică neobosită, presa tipărită a fost într-o continuă transformare. **Totuşi, această pluralitate de voci nu dăinui o perioadă îndelungată.** Odată cu instaurarea dictaturii regale din anul 1938, apoi a dictaturii antonesciene şi continuând cu instaurarea comunismului, puterea presei va slăbi, fiind înlocuită cu o monotonie ideologică caracterizată de aceleaşi opinii regăsite în toate publicaţiile.

DECĂDEREA

După cel de-al doilea război mondial, când are loc tranziţia la o presă aservită puterii, în care funcţiile educative şi cele de informare au fost înlocuite cu funcţia de idealizare a noului regim, „cenzura" şi „colectivizarea" devin termenii-cheie care se regăsesc în preferinţele tematice ale presei.

Odată cu instaurarea comunismului în România, libertatea celei de-a patra puteri în stat dispare.

Limbajul de lemn, dezinformarea, textul lipsit de informaţii, manipularea sau emisiunile menite a contura cultul personalităţii au fost doar o serie de metode folosite de sistemul de propagandă comunist pentru a obţine o stare de **letargie intelectuală**.

Aşa-zişii jurnalişti acelei vremi au fost agenţi propagatori ai ideologiei comuniste care dorea controlarea societăţii. Potrivit Legii Presei din 1974, art. 2, presa avea menirea de a ***„milita permanent pentru traducerea în viaţă a politicii P.C.R.***, *forţa politică conducătoare a întregii societăţi din R.S.R."*. Aşadar nu exista diversitate de opinii, libertatea cuvântului era doar un cuvânt gol de conţinut, iar statul deţinea monopolul asupra surselor de informaţie, prin *Agerpres*, Agenţia Naţională de Presă a României. Tirajele cele mai importante le deţineau "Scânteia", cu un număr de peste un milion de exemplare şi "Scânteia tineretului", cu cca. 250.000. Aceste cotidiene au practicat manipularea, falsificarea adevărului şi au creat o realitate paralelă.

O importantă componentă a presei postbelice a fost reprezentată de semnatarii din exil, puţin dezvoltată însă în comparaţie cu aparatul de propagandă de la Bucureşti. **Dar despre cele mai reprezentative publicaţii ale exilului tocmai se scrie în ziarul nostru, sub formă de serial (ajuns deja la nr. IV).**

Cosmin Andrei

Spiritualitate

SFINȚI AI ZILELOR NOASTRE (X)

SFÂNTUL RADU ȘTEFAN DEMETRESCU (RADU GYR) 1905 - 1975

- Poet consacrat, conferențiar la Facultatea de Litere din București

- Comandant legionar și șef al Regiunii Oltenia; deputat de Muscel și Vâlcea pe listele Partidului "Totul Pentru Țară" la alegerile din dec. 1937; **autorul versurilor celebrelor cântece legionare**

- Martir al Neamului românesc, al convingerilor sale neclintite, al crezului într-o Românie creștină și legionară (**16 ani de temniță comunistă la Aiud**)

OSEMINTELE POETULUI-MARTIR, deshumate de la Bellu în 2012, se află acum la Mănăstirea "*Petru Vodă*", dar câteva dintre acestea sunt puse în biserica mănăstirii într-o raclă, spre închinare, pentru că... IZVORĂSC MIR!

Au fost puse aici de Părintele Justin Parvu, fost deținut politic, care a ctitorit mănăstirea cu hramul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil în cinstea martirilor închisorilor comuniste.

Așa cum remarca P.S. Sebastian Pașcanu, episcopul Slatinei și Romanaților, *"**nu Biserica îi face pe sfinți. Nu noi, Sinodul Bisericii,** îi facem pe sfinți. **Ci pe sfinți îi face Dumnezeu și poporul.** Dumnezeu – pentru că le recunoaște sfințenia lor, și poporul – pentru că păstrează în memoria sa faptele lor. (...) Dar va veni și vremea sutelor și miilor de preoți și credincioși care au fost închiși și bătuți pentru credința lor creștinească în închisorile comuniste..."*

Radu Ștefan Demetrescu (pseudonim Radu Gyr), născut la 2 martie 1905 la **Câmpulung-Muscel**, la vârsta de 15 ani a scris poemul istoric "În munți", pus în scenă în Craiova în 1919, iar la vârsta de 21 de ani a debutat cu volumul de poeme "*Liniști de schituri*" (1924) care s-a bucurat de o mare apreciere, atât în rândul publicului, cât și al criticii românești.

Licențiat al Facultății de Litere și Filosofie din București, a devenit conferențiar la Facultatea de Litere din București.

Colaborator statornic la "*Universul literar*" și apoi la alte reviste: "*Gândirea*" (director: Nichifor Crainic), *"Gând Românesc"*, *"Sfarmă Piatră"*, *"Decembrie"*, *"Vremea"*, *"Revista mea"*, *"Revista Dobrogeană"* etc., precum și la renumitele ziare naționaliste ale epocii: ***"Cuvântul"*** (director: Nae Ionescu), ***"Buna Vestire"***, ***"Cuvântul Studențesc"*** etc., Radu Gyr a publicat numeroase articole, studii literare și poezii, fiind un poet apreciat, laureat al mai multor premii ale *Societății Scriitorilor Români* și ale ***Academiei Române***.

Radu Gyr (centru) în cămașă verde

Originala sa creație se remarcă printr-o sensibilitate de excepție, venită parcă din altă lume, îngemănată cu o forță impresionantă. Profund răscolitoare și sugestivă, înfruntă timpul și moda, pentru că a izbucnit din preaplinul unui suflet care a vibrat în înălțimile spiritului românesc, a iubit, a crezut, a sângerat și s-a ridicat, neînfrânt, spre soarele veșniciei. Fiecare cuvânt dă viață unei multitudini de imagini, sentimente, visuri, topind parcă sufletul cititorului într-un creuzet și dând senzația că timpul și spațiul și-au pierdut frontierele.

A aderat la Mișcarea Legionară de timpuriu, gradul de **comandant legionar** și funcția de **șef al regiunii Oltenia** demonstrând aprecierea de care s-a bucurat din partea lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Participant la taberele de muncă legionară, printre care și la cea condusă direct de Căpitan, la Carmen Sylva, Radu Gyr, intelectual rafinat și poet sensibil, a scos și cărat pietre din mare alături de Căpitan, pentru a sui sub soare "*catapetesme pentru veac*": **cuvintele sale nu au fost figuri de stil, ci realitatea trăită cu toate fibrele ființei.**

Colaborarea dintre poetul Radu Gyr și compozitorul Nelu Mânzatu a dat naștere nemuritoarelor cântece legionare. "*Eram copleșit, aproape înspăimântat de forța de penetrație a imaginilor poetice ale lui Gyr, suprapuse pe propria-mi muzică.*" (Nelu Mânzatu – "Cum am compus cântecele legionare"). Legendarele figuri ale Mișcării au căzut secerate de gloanțele dușmane cu versurile lui Radu Gyr în suflet.

Întemnițat în **1938** alături de celelalte personalități legionare, a fost **unul dintre puținii supraviețuitori ai masacrului elitei legionare:** Dumnezeu a considerat că misiunea lui Radu Gyr pe acest pământ nu se încheiase.

A fost **director general al teatrelor în perioada sept. 1940 - ian. 1941**, luând, în această calitate, inițiativa înființării *Teatrului Evreiesc Barașeum*.

În 1941, sub regimul gen. Ion Antonescu a fost din nou închis, apoi a fost eliberat și **a luptat în prima linie a frontului**, pentru reîntregirea țării, fiind grav rănit la ochi.

În 1945 regimul comunist l-a condamnat la 12 ani închisoare în lotul ziariștilor.

Revenit acasă în 1956, după doi ani a fost din nou arestat și condamnat la moarte pentru poezia "***Manifest***" ("*Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane!*"), dar i s-a comutat sentința la închisoare, fiind **eliberat în 1964 de la Aiud**, împreună cu toți ceilalți deținuți politici.

Numai sub regimul comunist a executat, în total, 16 ani de închisoare, cu regim de celulă aspră și chinuri inimaginabile pentru cei din zilele noastre. Bolnav grav, cu un prolaps cangrenat, cu infiltrat pulmonar TBC, hemofilic, i s-a refuzat orice ajutor medical; a fost torturat fizic și mai ales psihic.

Dar cum ***"adevăratele înfrângeri sunt renunțările la vis"*** ("*Cântec de luptă*"), Radu Gyr n-a fost niciodată înfrânt, dovadă stând sutele de poezii minunate care au rodit în această cruntă perioadă.

S-a stins din viață la 29 aprilie 1975, **în Săptămâna Patimilor.**

OPERA

Liniști de schituri - 1924, *Plânge Strâmbă Lemne* - Ed. Flamura, Craiova, 1927; *Cerbul de lumină* - Ed. Casei Școalelor, București, 1928; ***Făuritorii unui ideal*** (conferință-studiu ținută la Societatea Tinerimii Române, 1932); *Evoluția criticei estetice și aspectele literare contemporane* - Ed. Haralamb V. Eugen, București, 1937; ***Baladă și eroism*** (studiu publicat în "Gândirea", XVII, nr. 4, apr. 1938); ***Curcubee și florete; Studențimea și idealul spiritual*** (studiu); *Cununi uscate* - Ed. Cartea Românească, București, 1938; *Corabia cu tufănici* - Tipogr. "Universul", București, 1939; ***Poeme de răsboiu.*** Vol. I-II - București, 1942; ***Balade*** - București, 1943; ***Suferința, sacrificiul și cântecul*** - în Al paso con L'Arcangelo - Edizioni all'Insegno del Veltro, Genova, 1982, pg. 45-62.

Sub îngrijirea fiicei sale la Ed. Vremea s-a reeditat o parte din opera poetului și s-au publicat **poeziile compuse în închisoare**, în volumele: ***Poezii*** (poezia orală, din închisoare) – Ed. Marineasa, Timișoara, 1993; *Anotimpul umbrelor* (rondeluri, sonete); ***Sângele temniței; Stigmate***; *Pragul de piatră* – Ed. Vremea, 1998; *Era o casă albă* – Ed. Ex Ponto, Const., 1998; *Calendarul meu* (pietenii, momente și atitudini literare) – Ed. Ex Ponto, 2001.

De-a lungul timpului s-au găsit unii care să încerce să știrbească imaginea legendarului Radu Gyr pentru publicarea (după 1964) poeziilor sale în revista comunistă "*Glasul Patriei*".

Toți aceștia vor avea dreptul să vorbească doar după ce vor lupta și ei pe front pentru eliberarea țării, și, mai ales, după ce vor executa și ei măcar jumătate din anii mulți de închisoare comunistă pe care i-a suportat Radu Gyr.

În plus, trebuie menționat în mod expres faptul că Radu Gyr n-a făcut nicidecum apologia regimului comunist, nici n-a scris ode Partidului Comunist, ci i s-au publicat, pur și simplu, o parte dintre poeziile sale minunate, naționaliste!

Alții, la fel de ticăloși, au lansat ideea vinovăției lui Radu Gyr pentru crearea poeziilor care au însuflețit o generație, opinând că fără acestea poate mulți ar fi stat pe la casele lor și n-ar mai fi suferit, n-ar mai fi fost omorâți. Atât au reușit ei să înțeleagă din lupta unei generații...!

Păstrând, bineînțeles, proporțiile, este ca și cum s-ar afirma că Sfinții Apostoli ar fi de vină că au propovăduit cuvântul lui Iisus, pentru că, fără de aceasta, n-ar mai fi fost atâția martiri și mucenici în istoria omenirii!!

Și până să scrie Radu Gyr minunatele sale poezii, acea generație de aur a luptat, cu prețul vieții. Dar **fără aceste poezii am fi fost cu toții mai săraci.**

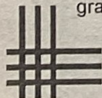
Deși poet consacrat, laureat al mai multor premii ale Academiei Române și Societății Scriitorilor, Radu **Gyr este omis cu obstinație din manualele școlare; criticii îl evită, pur și simplu, deși este unul dintre cei mai reprezentativi poeți români** (cel mai de seamă al generației interbelice) și, totodată, unul dintre marii noștri poeți creștini și naționaliști. De ce e ocultat Radu Gyr?

Dușmanii noștri milenari veghează ca tineretul român să nu fie trezit la realitate din somnul diversiunilor, să nu se opună în roboți ușor de manevrat, incapabili să se înalțe. Căci poezia lui Radu Gyr înseamnă trăire, credință nezdruncinată, cruce și spadă pentru apărarea unui ideal, luptă de dincolo de mormânt. Iar **cine-l înțelege pe Gyr, înțelege Legiunea...**

Crezul neînfrânt al poetului comandant legionar răzbate clar: *"Nu scuip pe-nfrângerile mele, / Ce-am adorat nu vreau să ard / Și nu ridic în vânt obiele / În locul ruptului stindard."* ("*Înțeleptul*").

De-a lungul timpului am publicat multe poezii din legendara sa creație.: *"Ne vom întoarce într-o zi"*; *"Cântec de luptă"*, *"Tinerețea mea"*, *"Înțeleptul"*, *"Ziurel de ziuă"*, *"Colind"*; *"Mormântul Căpitanului"*, *"Eu, meșterul"*, *"Cruciații"*, *"Dacul"*, *"Imn morților"*, *"Oraș 1944"*, ***"Legionarul"***. (Poezia "*Legionarul*" era necunoscută nu numai publicului larg, ci și vechilor legionari, pentru că a apărut în nov. 1940 în "Revista Fundațiilor Regale" și nu a mai fost republicată niciodată de atunci, nicăieri, până la noi). Iar acum vă oferim alte patru poezii, întru veșnica pomenire a lui pe pământ, căci în Cer este deja la loc de cinste!

Pagină realizată de Corneliu Mihai

POEZII DE RADU GYR

OFRANDĂ

Din rănile şi-nfrângerile noastre
Întindem punte noilor destine:
O punte de mărgean peste dezastre,
S-o urce paşii lumii care vine.

Cu orişicare rană care doare,
Din orice răzvrătire mai adâncă,
Am pus o za pe piepturi viitoare
Şi-o spadă grea în mâini ce nu sunt încă.

Iar dacă-am plâns, din lacrima măiastră
Va creşte-o mângâiere de mătase
Pe care mâine unii au s-o lase
La alte frunţi ce cresc din fruntea noastră.

RUGĂ NEMERNICĂ

Nu mă-nvăţa să fug, Părinte,
De răni, de lacrimi de catran.
Ele dau freamăt mai fierbinte
Acestui sânge pământean.

Nu fi nici paşilor mei paznic,
Nici de năpârci nu mă păzi.
Numai veninul lor năpraznic
Mă limpezeşte zi de zi.

Şi nu-mi trimite nici heruvii
Să-mi deie zborul lor înalt,
Când sunt făcut să fierb în fluvii
De cruntă lavă şi asfalt.

Doar om mă vreau, răsfiert în smoală,
În uragane şi-n căderi,
Mai bun prin plânsul ce mă spală,
Şi tot mai om prin sfâşieri.

Să nu-mi pui aripă de înger,
Ci lasă-mi chipul meu de lut,
Să iert, să cânt, să gem, să sânger,
În dorul raiului pierdut.

CREZUL

Puneţi-mi lanţuri şi cătuşe
Să sune scrâşnetul hain,
Şi mii de lacăte la uşe,
Eu tot ceea ce-am fost rămân!

Surpaţi asupră-mi munţi şi ape
Puteţi chiar să mă spânzuraţi;
Cu grele, negre târnăcoape,
Credinţa nu mi-o sfărâmaţi!

Târâţi-mă, de vreţi, sub şanţuri
Şi îngropaţi-mi trupul stins;
Eu sorb, ca Făt-Frumos, din lanţuri
Puteri adânci, de neînvins!

Puteţi să năpustiţi tot iadul
Ca să mă frângă până-n miez;
Eu stau în viscole ca bradul,
Şi tare, tare ca un crez!

EŞTI BUN, DOAMNE!

Eşti, Doamne, bun; eu, pământean şi rău;
Şi-n dragoste nu-Ţi semăn, nici în milă.
Dar, după răni, sunt chip din chipul Tău,
De par dospit din cer, nu din argilă.

Nu Ţi-am râvnit nici razele subţiri,
Nici tălpile străpunse de piroane.
Dar Tu mă faci părtaş în răstigniri
Şi-Ţi tot îngân osândă din icoane.

Sfinţit pe cruci pe care nu m-am vrut
Şi de-nvieri pe care nu le-aş cere,
Nu ştiu: Tu Te cobori la mine-n lut,
Sau eu mă urc spre raiul Tău, bând fiere?

Cu necerşită slavă mă încarci
Şi-n cuie, când sfinţenia mă frânge,
Oftând mă uit la rănile-mi prea largi
Şi-Ţi cresc alături, sânge lângă sânge.

***

ROMÂNIA CA UN HOTEL (continuare din pag. 7)

Sentimentele de iubire din care derivă grija pentru prosperitatea familiei şi a gospodăriei, grija pentru securitatea ei, **sunt ceva absolut în firea lucrurilor, fără nuanţa de fals patriotism suspectabilă la alţii,** şi determină, prin multiplicare, sentimentele lui patriotice, îngrijorarea sau, după caz, disponibilitatea pentru intrarea în luptă până la sacrificiul suprem.

Pe legionar nu îl vei prinde niciodată neatent la tot ce poate atinge sau influenţa soarta acestei ţări; legionarul a fost înarmat cu credinţa în Dumnezeu, cu iubirea de patrie şi cu un simţ al realităţii şi al pericolelor ce ne pândesc, motiv pentru care nu poate fi păcălit de nici un fel de manevre obscure, mai mult sau mai puţin savante.

Acesta este motivul pentru care iudaismul mondial, direct sau prin intermediul guvernanţilor României - trecuţi şi prezenţi - ***a văzut în Legiune singurul adversar capabil să îi dejoace planurile,*** singurul adversar incoruptibil dotat ***cu forţa morală capabilă să ducă lupta până la capăt.***

Acesta este motivul pentru care aceşti invadatori au încercat să anihileze fizic Mişcarea Legionară în perioada interbelică, prin intermediul unor trădători de neam, mai mult sau mai puţin implicaţi direct în masacrarea elitelor legionare, cum ar fi: Armand Călinescu, Carol al II-lea, Gavrilă Marinescu, Victor Iamandi şi alţii. Acesta este motivul pentru care au fost asasinaţi cca. 300.000 de legionari, sub o formă sau alta, după descinderea de pe tancurile ruseşti în 1944 a evreilor trimişi de Moscova să preia controlul în România postbelică.

Dacă pentru un legionar gospodăria şi familia lui, multiplicate, reprezintă Ţara Românească, după cum spuneam mai înainte, ***pentru prea mulţi români ţara a devenit ceva impersonal, un loc unde se află întâmplător, eventual datorită soartei potrivnice.*** Acest cuvânt nu le trezeşte nici un fel de sentimente, vreo reacţie sufletească, vreo îngrijorare, nu se simt ca nişte părtaşi la proprietate sau la obligaţii de vreun fel.

Atunci am încercat să îi pun într-o relaţie locativă şi am ajuns la concluzia că *PENTRU ACEŞTI ROMÂNI SOMNOLENŢI - sau (să mă scuze pentru duritate), DEGENERAŢI - ROMÂNIA ESTE UN HOTEL* care nu poate avea decât calitatea de a oferi cât mai mult confort. Este impersonal, deci nu îi leagă de el decât prezenţa lor acolo. Nu trebuie apărat, nu creează îngrijorări căci, dacă se dărâmă, poate fi schimbat. Pentru aceşti oameni România e ca un hotel!

A accepta că din proprietar ai ajuns un client care este tratat în funcţie de un tarif sau altul, fără nici un fel de reacţie de împotrivire, reprezintă exemplul maximei indolenţe.

Ideea că se desfiinţează graniţele şi că oriunde eşti tratat ca şi în ţara ta, este o minciună grosolană care nu poate fi acceptată decât de ignoranţi sau proşti.

Oriunde vei trece graniţa ţării şi numai cu 100 de metri sau cu 1000 de km eşti privit cu suspiciune sau, în alt caz, cu condescendenţă.

Oameni normali, care au reuşit să-şi facă situaţii bune în alte părţi, nu visează decât la plaiurile natale.

Noi am vrea ca fiecare articol din publicaţia noastră să fie un apel care să ajungă la sufletele dar şi în minţile românilor.

Nu abandonaţi lupta pentru păstrarea identităţii naţionale, nu vă socotiţi învinşi cât timp mai aveţi gură să vorbiţi şi minte să gândiţi!

Participaţi activ, alături de cei puţini angajaţi necondiţionat în păstrarea focului sacru al legionarismului - naţionalismului românesc!

Cei care au acceptat varianta cu "ţara ca un hotel" să se uite atent în proximitatea hotelului, să observe cartierul de barăci cu dormitoare comune, cu duşuri comune, cu sălile de mese ale cantinelor şi să înţeleagă că "masa bogaţilor" este foarte mică şi că nu vor ajunge la ea decât în calitate de ***servitori,*** să facă curăţenie după stăpâni.

Dacă veţi continua "să dormiţi în front", "Hotelul" nu va mai fi pentru voi decât locul de muncă şi de umilinţă pe propriul pământ!

Document

PRESĂ ROMÂNEASCĂ DIN EXIL (IV)

(continuare din numărul trecut)

- PRESĂ DIN ITALIA, GERMANIA, FRANȚA -

ITALIA

Un număr remarcabil de ziare şi reviste româneşti au apărut în Italia; dintre acestea prezentăm doar patru.

"Orientări pentru legionari"

A apărut întâi la Roma, în 1958, dar nu ştiu când şi-a încetat apariţia întrucât nu posed colecţia completă a revistei, ultimele numere pe care le am datând din 1971. Revista a fost redactată şi scrisă aproape în întregime de **CONST. PAPANACE**, şi era net antisimistă.

Era o revistă care pretindea cititorului să aibă cunoştinţe minime de doctrină legionară, de istorie contemporană sau de activitatea interbelică a cadrelor de conducere.

Spaţiul rezervat ştirilor de politică internaţională din ţările despărţite de aşa-zisa "cortină de fier" era foarte restrâns, accentul punându-se, aşa cum am mai spus, pe **articole de doctrină** şi eseuri lămuritoare pe anumite probleme de ideologie.

Din cauza lungimii lor, precum şi a spaţiului limitat pe care îl avem, ne este dificil să prezentăm în întregime un articol, iar dacă am oferi selecţiuni, există riscul să nu fie înţeleasă esenţa. De aceea amintim doar titlurile câtorva dintre articolele publicate: *„Falsuri şi denigrări în enciclopediile occidentale", „Pentru românii primejduiţi", „Concepţia de viaţă legionară", „Amărăciuni de Paşti", „Comemorarea capitulării Germaniei", „Pe baricada onoarei", „Comunism <<naţional>>", „Îndemn la trădare şi eroismul trădării", „Falsificarea istoriei", „Poziţia Mişcării Legionare faţă de aşa-zisa împăcare dintre Garda de Fier şi regimul actual din România", „Ciudă pe <<Orientări>> şi părătorul mizerabil", „Crăciun printre străini", „Comemorarea lui Nicolae Iorga", „Mişcarea Legionară şi monarhia", „Delegaţiile legionare la Berlin".*

Mă opresc aici. Cititorii vor înţelege că am făcut bine că nu am apelat la „foarfecă" reproducând selecţiuni din articolele ale căror titlu l-am enunţat, întrucât n-ar fi elucidat temele dezbătute amplu, cu multă competenţă şi documentare de Const. Papanace.

Revista nu avea colegiu de redacţie, iar colaboratorii externi sunt aproape inexistenţi; de câteva ori întâlnim doar semnătura lui Ilie Gârneaţă.

Const. Papanace şi-a adunat articolele din revistă, pe care le-a publicat ulterior la Roma, în editura "Armatolii" - "Cetatea Eternă", colecţia „Biblioteca Verde". Materialele, în număr de 150, au apărut în patru volume masive intitulate „Orientări pentru legionari".

Se impune să precizăm faptul că multe numere ale revistei, timp de ani întregi, au apărut apoi în Germania, în oraşul Erding din Bavaria.

"Revista scriitorilor români"

Tot în Italia a apărut *"REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI"*, publicaţie a ***Societăţii Academice Române*** de la Roma.

A apărut anual cu un număr variabil de pagini, între 158 şi 252.

Din 1962 şi-a mutat sediul în Germania, la Munchen (până în 1990).

Conducerea revistei era alcătuită dintr-un **triumvirat:** VINTILĂ HORIA la Madrid, VIRGIL IERUNCA la Paris şi MIRCEA POPESCU la Roma.

Încă de la început au apărut ca autori în paginile revistei unii dintre cei mai valoroşi mânuitori ai condeiului ai exilului românesc. Mircea Eliade şi-a publicat aici numeroase nuvele, schiţe sau fragmente de jurnal; de asemenea, Vintilă Horia (care a fost distins cu premiul *Goncourt* pentru romanul său, *"Dumnezeu S-a născut în exil"*).

În NR. 19 din 1982, în pag. 203-206 Ioan Mircea a publicat un articol intitulat *„Grafica Revistei Scriitorilor Români"* în care a făcut observaţia că prin această revistă se continuă, grupate,

"Revista Fundaţiilor Regale" şi "Ramuri", iar prin împodobirea grafică se apropie de "Gândirea".

Să reproduc şi câteva titluri de articole: *"Reîntâlnire cu Nichifor Crainic"* (nr. 11/1972), *"Amintire despre Râmnicu Sărat"* (nr. 12/1973), *"Un scriitor împotriva veacului, Delacroix, Brâncuşi şi problema avangardelor europene"* (nr. 25/1988), *"Scrisoare deschisă lui M. Sadoveanu"* (nr. 2/1963), *"Lucian Blaga în centrul unei polemici şi al unei deriziuni"* (nr. 15/1978), *"Vocaţia denunţului la Mihai Beniuc"* (nr. 1/1962), *"Limita romanului politic în România"* (nr. 14/1962), *"Vasile Voiculescu, romancier al iluziei şi al speranţei"* (nr. 12/1973).

Este publicat şi protestul lui Mircea Eliade care acordase un lung interviu poetului Adrian Păunescu: interviul apăruse modificat, cu afirmaţii pe care Eliade nu le făcuse.

"România"

Cea de a treia revistă care a apărut în Italia şi pe care o prezentăm este de **cultură şi informaţii** şi se intitulează "România". A apărut între 1954 până în 1957, 14 numere, fără indicarea colegiului de redacţie, cu deviza "***Nihil Sine Deo***". Principalul redactor, anonim însă (!), a fost MIRCEA POPESCU.

Principalele rubrici ale revistei sunt: *Calendar naţional, Cum ne văd străinii, Zile de glorie, Diaspora amară* (cu informaţii despre activitatea românilor din exil).

Au colaborat la revistă **Al Gregorian, Vintilă Horia, Constantin Virgil Gheorghiu, Nicu Caranica, Petre Vălimăreanu.**

Revista are **simpatii legionare:** evocă moartea eroică a voluntarilor români în războiul civil din Spania, comandanţii legionari Ion Moţa şi Vasile Marin, consemnează acţiunile caritabile ale prinţului Nicolae de Hohenzolern (simpatizant legionar, fratele ucigaşului Carol al II-lea) în Italia.

"Ţara, tribuna românilor liberi"

Ultima revistă tipărită în Italia pe care o prezentăm se intitulează *"Ţara, tribuna românilor liberi"*. A apărut în aprilie 1949, la Roma, până la nr. 15, datat iunie 1950. Nu se indică colegiul de redacţie, ci numai **fondatorul şi directorul publicaţiei,** cunoscutul scriitor de dreapta, ALEXANDRU GREGORIAN, **care a condus** în perioada interbelică revista de largă audienţă naţionalistă *"Sfarmă Piatră"*.

Redau principalele rubrici: ***"Ţara în bejenie"*** (informaţii despre românii din exil), ***"Ţara pe rug"*** (informaţii şi articole despre situaţia politică şi economică din R.P.R)„ ,***"Sovrom-cultura"***, cu lozinca *„Daţi alarma: muscălimea roşie şi vagabonzii pământului au dezlănţuit atacul împotriva culturii şi sufletului românesc!"*

Semnături şi titluri: Vintilă Horia – *"Românii sub Crucea Sudului"*, Alex. Galeriu – *"Pericolul slavizării"* şi *"Sahara spirituală"*, Viorel Trifa – *"Eminescu, cântăreţ al dreptăţii şi al libertăţii"*.

Revista *"Ţara"*, spre deosebire de celelalte, a publicat numeroase caricaturi politice, foarte reuşite.

GERMANIA

"Prodromos"

În Germania s-a editat o revistă cu un conţinut aparte, religios. Se numea ***"Prodromos"*** – *"foaie de gând şi apropiere creştină"*.

Apărea o dată sau de două ori pe an, în perioada 1964 - 1976.

Redacţia avea două adrese (!): Paul Miron în Freiburg şi Ion Guşe în Franţa, la Paris.

Revista şi-a îndreptat atenţia spre **viaţa religioasă şi culturală a românilor din ţară şi din exil,** găsim informaţii despre aşezămintele monahale româneşti de la Muntele Athos (nr. 1/1964), în nr. 2/1964 Dumitru Bacu scrie articolul *„Capela Sturza din Baden-Baden"*, N. Gheorghiu îl semnează pe cel intitulat *„Biserica ortodoxă română din Paris"* (nr. 3-4/1965).

Alte titluri: *"Mircea Vulcănescu şi generaţia lui"* (în nr. 5/1966), *"Locul lui Eugen Lovinescu în literatura românească"* (în nr. 6/1967), L.M.Arcade – *"Între muzică şi dans"* (nr. 5/1966), Mircea Eliade – *"Trepte pentru Mircea Vulcănescu"* (nr. 8-9/1968), Virgil Ierunca – *"Dan Botta, traducător al lui Francois Villon"*. Multe articole evocă memoria lui Nae Ionescu: Mircea Eliade – *"Prof. Nae Ionescu"*, Virgil Ierunca – *"Lecţia neterminată a lui Nae Ionescu"*, D.C. Amzăr – *"Cum l-am cunoscut pe Nae Ionescu"*, Monica Lovinescu – *"O istorie a logicii româneşti fără Nae Ionescu?"*, Andrei Scrima – *"Cuvinte târzii şi nepotrivite despre Nae Ionescu"*.

"Cuvântul în exil"

GH. RACOVEANU era o personalitate în lumea legionară: teolog, jurnalist şi scriitor. A crezut în misiunea salvatoare a Legiunii şi a Bisericii, dovedindu-se printre cele mai echilibrate persoane.

Refugiat în Germania în 1941, s-a stabilit la Freising. În exil a editat revista ***„Legea"*** – *"organ de luptă creştină, românească"*, între anii 1955 – 1957 - în total 12 numere. Apoi a editat alte două publicaţii cu caracter religios: ***"Îndreptar"*** şi ***"Cuvântul în exil"***.

În ***"Cuvântul în exil"*** a publicat numeroase eseuri teologice. Printre acestea, articolul *„Despre gravura românească în lemn pentru ilustrarea cărţii"*, o schiţă în şase etape: macariană, coresiană, epoca domnitorilor Matei Basarab şi Vasile Lupu, epoca domnitorului Constantin Brâncoveanu, epoca dominată de activitatea de la Mânăstirea Neamţ şi perioada contemporană ilustrată de Alecu Rusu.

În NR. 42-43 al "Cuvântului în exil" din decembrie 1965 face o analiză a condiţiilor în care a fost asasinat Nicolae Iorga şi îşi expune profesiunea de credinţă: *"Cu timpul am înţeles fiinţa mişcării revoluţionare a lui Corneliu Zelea-Codreanu, cea mai profundă revoluţie spirituală din viaţa poporului român, de la creştinare încoace. Vorbesc de revoluţia lui, de el creată, de el condusă şi controlată, până în momentul în care acest control a fost, prin <<aparatul de stat>>, curmat. Şi în apărarea acestei revoluţii spirituale voi vorbi cât voi trăi."*

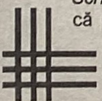
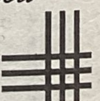
FRANȚA

"România Muncitoare"

În Franţa au existat multe publicaţii ale românilor, având o paletă foarte diversificată. Dintre acestea amintim *"România Muncitoare"*, revistă **socială şi politică** din exil.

(continuare în pag. următoare)

Emilian Georgescu

Concurs
ISTORIE NECENZURATĂ
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MARTIE:
"Ce atitudine a avut Şeful Mişcării Legionare față de grevele muncitorilor?"

a fost dat de Florin Ştefănescu din Galați, 32 de ani,
care a câştigat cartea *"File de jurnal 1934"* – Corneliu Zelea-Codreanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

În 1919 România, secătuită de război, se afla în degringoladă, iar propaganda bolşevică de peste Nistru căpătase mare amploare. În presă se publicau zilnic zeci de articole incendiare în care se cerea desființarea Armatei şi a Statului, se batjocorea monarhia şi religia, se instiga la dezordini - într-un cuvânt, se făcea o propagandă comunistă fără precedent, iar autoritățile nu reacționau în nici un fel în fața acestei primejdii mortale pentru Statul Român. Unii dintre profesorii şi studenții ieşeni aderaseră la ideile de stânga, iar **muncitorii, bolşevizați deja sub influențele de peste Nistru, erau masa de manevră a duşmanilor statului român întregit, fiind păcăliți că-şi vor îmbunătăți condițiile de viață prin instaurarea unui regim comunist** (muncitorii protestau fluturând steagul roşu şi strigând lozinci comuniste).

De aceea, cu ocazia grevei muncitorilor de la atelierele **CFR Nicolina** din Iaşiul anului **1919**, **Corneliu Zelea Codreanu**, student în vârstă de 20 de ani la Facultatea de Drept din Iaşi, **a intervenit smulgând steagul roşu comunist pus de grevişti** şi înlocuindu-l cu tricolorul românesc. A înfruntat de unul singur mulțimea miilor de muncitori pentru a le arăta că, deşi autoritățile nu interveneau, exista o organizație românească naționalistă, *"Garda Conştiinței Naționale"* a muncitorului Const. Pancu (din care a făcut parte şi viitorul Căpitan), care se împotrivea instaurării comunismului.

14 ani mai târziu, după greva muncitorilor de la atelierele bucureştene Grivița, când situația muncitorilor nu se îmbunătățise, iar guvernanții nu numai că nu "se treziseră", dar trecuseră la represalii împuşcând muncitorii, **Corneliu Zelea Codreanu, ca deputat în Parlamentul României, şi-a precizat explicit atitudinea: *DREPTATEA MUNCITORILOR ÎN CADRUL NEAMULUI, NU ÎN AFARA LUI***; pentru dreptatea ta şi pentru a-ți câştiga pâinea nu trebuie să loveşti în Neamul tău.

Căpitanul a fost singurul parlamentar român care a luat apărarea muncitorilor grevişti în 1933, spunând că *"nenorociții aceia cereau nu pâine, ci dreptate"*, şi că ***liniştea în țară nu se va instaura cu gloanțe, ci potolind setea de dreptate a muncitorilor.***

Iar în 1936 Căpitanul a înființat **Corpul Muncitoresc Legionar** sub comanda **ing. Gheorghe Clime, comandant al Bunei Vestiri,** pentru a sustrage muncitorimea română de sub influența nefastă a comunismului, pentru a o conştientiza şi **a o determina să lupte în cadrul Neamului românesc, pentru întregul Neam,** şi nu doar pentru dreptatea unei utopice şi abstracte "clase proletare".

ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: Ce ştiți despre masacrul de la Jilava (nov. 1940)?
PREMIU: *"Dreapta românească"* – Eugen Weber.

***

O REVOLUȚIE CREŞTINĂ **(continuare din pag. 10)**

Ce-au făcut politicienii pentru generația tânără de cărturari, artişti, tehnicieni şi gânditori? ***Care este tânărul cu "personalitate" pe care l-a descoperit vreun partid politic** şi l-a pus la locul pe care-l merită, i-a dat putința să-şi fructifice inteligența sau talentul **pentru binele obştesc?***

Eu ştiu că au fost "descoperiți" o sumă de afacerişti precoci, secretari "inteligenți" şi lichele domestice, cu care s-au "întinerit" cadrele partidelor. Apologeții aceştia de ultimă oră ai "personalității" sunt tot atât de ridicoli pe cât sunt de ipocriți. Le aminteam cu alt prilej că în cele mai disciplinate şi mai severe ordine călugăreşti catolice s-au putut înălța totuşi destule personalități. Un Thomas din Aquino nu seamănă cu un Francisc din Assisi, un Bonaventura cu un Francois de Sales.

Personalitatea creşte şi rodeşte pretutindeni şi, **cu cât e mai severă disciplina, cu atât "personalitatea" se defineşte mai precis.**

DISCIPLINA NU E TOTUNA CU DICTATURA cum lasă a se-nțelege ponegritorii Legiunii.

Disciplina creşte şi promovează personalitățile — pentru că orice act de ascultare poate fi un act de comandă asupra ta însuți, asupra instinctelor sau anarhiei tale lăuntrice.

Actul de ascultare îți dă comanda asupra bestiei din tine, asupra vieții biologice care încearcă să te mențină în evaziv, în comoditate, în căldicel.

Disciplina te întăreşte pe tine, îți făureşte personalitatea. De aceea cavalerii medievali şi feudalii au fost atât de liberi şi de dârji, pentru că juraseră credință (*fides, trust, treve*) unui şef...

Cred în biruința Mişcării Legionare pentru că cred în dragoste.

Dragostea singură preface bestia în om, înlocuind instinctele prin libertate. Cel care iubeşte cu adevărat e liber. Dar dragostea transfigurează pe om şi libertatea pe care şi-o dobândeşte insul iubind nu va stânjeni pe nimeni, nu va face să sufere pe nimeni. legionarii nu sunt numai camarazi, sunt frați. Şi este atât de puternic valul de dragoste pe care îl duc pretutindeni cu ei legionarii, încât dacă n-ar fi decât el singur şi tot ar trebui să nădăjduim în învierea Neamului românesc, adică în biruința Mişcării Legionare.

Cred în destinul neamului nostru; cred în revoluția creştină a omului nou; cred în libertate, în personalitate şi în dragoste. De aceea cred în biruința Mişcării Legionare, într-o Românie mândră şi puternică, într-un stil nou de viață care va transforma în valori spirituale de universală circulație bogățiile sufletului românesc.

***

PRESĂ ROMÂNEASCĂ DIN EXIL **(continuare din pag. precedentă)**

A apărut la Paris începând cu anul 1952 până în în 1961, ajungând la nr. 98, lunar sau o dată la două luni în formula "număr dublu". A avut condiții modeste de tipărire, prin multiplicarea fotomecanică a unei matrițe dactilografiate. Tirajul era apreciabil însă: 4000 de exemplare. Dar, din cauza greutăților financiare, se tipărea pe o hârtie mult mai rea decât cea obişnuită de ziar: pe hârtie ordinară, groasă, galbenă, de împachetat, de ultimă calitate"- aşa cum apreciază un colaborator, Ion Schinteie.

Redactor (singur!) a fost EFTIMIE GHERMAN care spunea: "Am redactat-o de la prima până la ultima pagină." Pe parcurs au început să apară tot mai mulți colaboratori, nume consacrate în ale scrisului: Grigore Gafencu (rubrica politică), Şerban Voinea şi N. Herescu (articole politice), Virgil Ierunca (foiletoane politice semnate uneori cu pseudonime).

După moartea lui Grigore Gafencu **Pamfil Şeicaru** a preluat rubrica *"Situația politică"*, iar articolele publicate de el aici au fost semnate cu **pseudonimul Petre Arcaşu**.

Pe lângă articolele cu caracter sindical şi politic, în *"România Muncitoare"* au apărut la rubrica *"Sovrom - Portrete"* (fără semnătură) mai multe fişe biografice ale unor lideri ai regimului comunist de la Bucureşti: Vasile Luca (în nr. 3/1952), Gh. Gheorghiu-Dej (în nr. 4/1952), Petru Groza (în nr. 5), Teohari Georgescu, Ana Pauker, Emil Bodnăraş, Al. Moghioroş, Iosif Chişinevski, etc. precum şi ale „tovarăşilor de drum", cei care adoptaseră formula realismului socialist: Laurențiu Fulga, Zaharia Stancu, Cezar Petrescu, Mihai Beniuc, Geo Bogza.

Alte articole, nesemnate, pe teme literare, apărute în cadrul rubricii *"Cultura R.P.R-istă"*: *"Bocitoarele lui Stalin"* (în nr. 16/1953), *"Când scriitoarele se însănătoşesc în R.P.R - despre Lucia Demetrius"* (în nr. 26/1954), *"O nouă <<Întunecare>> - despre Cezar Petrescu"* (în nr. 28/1954), *"<<Enigma lui Ioanide>> sau <<Bietul Călinescu>>"* (!) – în nr. 44/1955, *"Livezile lui Comilor"* (nr. 54/1956", "Lozul lui Alexandru Ion" (nr. 55), *"Ponegrirea unui mare poet român, Ion Barbu"* (nr. 85/1959) etc.

NR. 59 din noiembrie 1956 a fost dedicat în întregime revoluției din Ungaria, NR. 62/1957 a fost închinat morții lui Grigore Gafencu, iar NR. 69/1957, morții lui Const. Titel Petrescu.

"România Muncitoare" a fost o oglindă a exilului politic românesc, reflectând cele mai importante evenimente politice din țară şi din lume, cu accent pe demascarea jafului pe care sovieticii îl practicau, pe exploatarea muncitorimii ale cărei interese pretindeau că le serveau, pe lipsa de libertate şi teroarea din țară.

continuare în numărul viitor

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
EMILIAN GEORGESCU, STR. GHIOCEI NR. 23, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: 0746 700117
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa; 130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Georgeta Botescu – Ploieşti: Nu numai memoria legionarilor este atacată, ci a tuturor naţionaliştilor români. Mircea Vulcănescu (1904, Bucureşti - 1952, Aiud) a absolvit Facultatea de Filosofie şi Litere şi Facultatea de Drept din Bucureşti, a făcut studii specializare în sociologie şi Drept la Paris. A fost filolog, filosof, sociolog şi profesor de economie politică şi ştiinţe juridice. Erudit, spirit enciclopedic, personalitate complexă a generaţiei interbelice, a deţinut poziţii importante în societate; a avut parte de onoruri dar şi un sfârşit martiric. A colaborat la revistele "Viaţa Universitară", "Ultima oră", "Convorbiri literare", "Izvoare de filosofie", "Dreapta", "Floare de Foc", "Familia", "Cuvântul studenţesc", "Gând românesc", "Ideea Românească" ş.a., de multe ori sub pseudonim. Dintre scrierile sale menţionez: "Teoria şi sociologia vieţii economice". (1932), "Cele două Românii" (1932), "Dimensiunea românească a existenţei" (1943). A lămurit chestiuni fundamentale pentru că i s-a cerut, şi nu din voinţa clădirii unei opere. A conferenţiat la Bucureşti şi la Paris, abordând teme dintre cele mai diverse, relevând esenţialul în privinţa românismului şi a ortodoxiei. A fost director general al Vămilor până când a descoperit contrabanda cu băuturi şi ţigări făcută de un fost ministru, şi a fost destituit (1937). A fost subsecretar de stat la Finanţe (1941 – 1944), motiv pentru care a fost arestat în lotul foştilor membri ai guvernului Antonescu, calificaţi drept "criminali de război", şi a fost condamnat la opt ani de temniţă. Închis la Aiud, a ţinut o serie de conferinţe considerate subversive de torţionari pentru că menţineau moralul deţinuţilor. De aceea a fost izolat împreună cu alţi 12 din celula sa, în hrubele secţiei 1. Acolo au fost dezbrăcaţi în pielea goală şi lăsaţi într-un frig cumplit, neavând paturi sau scaune pe care să stea. Epuizat, unul dintre deţinuţi a căzut din picioare după câteva ore. Vulcănescu s-a aşezat pe ciment ca o saltea pentru cel doborât, salvându-i astfel viaţa. Filosoful a murit însă, bolnav de plămâni. Avea 48 de ani.

Veronica Podeanu – Iaşi: Noile porcării pe care le adoptă Senatul îi îngrijorează pe mulţi români, chiar şi pe cei ce nu sunt simpatizanţi legionari. Pentru că este vorba despre restrângerea drepturilor şi libertăţilor individuale atât de clamate! Ne îndreptăm spre o societate lipsită nu numai de inimă, ci şi de raţiune. Dar cum editorialul acestei luni dezbate subiectul pe larg, mă mulţumesc să menţionez faptul că proiectul de lege antilegionară s-ar putea să nu fie adoptat în dezbaterea din Camera Deputaţilor, întrucât argumentele aduse de Crin Antonescu, iniţiatorul proiectului, sunt în totală discrepanţă cu realitatea. În litera şi spiritul legii şi al Constituţiei României, este un abuz fără precedent. Proiectul de lege a fost votat doar de 87 de senatori, puţin peste jumătate din numărul total de membri. Ei aparţineau P.S.D, P.C şu U.D.M.R. Membrii P.N.L şi P.D au părăsit sala, dovedind prin aceasta nu faptul că sunt împotriva unui asemenea abuz, ci laşitate, frică de răspundere.

Viorel Rusu – Suceava: Considerăm perfect justificată indignarea dvs.: "Am petrecut cele trei zile ale Paştelui la Praid, la o pensiune aflată în frumosul judeţ montan Harghita şi în fiecare zi am fost pe diferite trasee turistice, deşi timpul a fost nefavorabil. Mergând spre Borsec, Izvorul Mureşului, Miercurea Ciuc, Sf. Gheorghe sau Gheorghieni, am remarcat că la poarta caselor dar şi la primării şi la instituţiile statului erau arborate steagurile ungureşti şi cele <<secuieşti>> şi arareori tricolorul românesc. M-am întrebat de unde până unde denumirea de <<ţinut secuiesc>> care are deja un drapel propriu?!" Este o dovadă că în inima Transilvaniei revizioniştii unguri îşi desfăşoară nestingheriţi acţiunile agresive împotriva României, pregătind oficializarea unui aşa-numit „Ţinut Secuiesc". Ca să existe un steag al unui ţinut, în orice colţ al planetei, acesta trebuie să fie înregistrat oficial undeva şi recunoscut. UDMR reprezintă vârful de lance al revizionismului agresiv practicat de Ungaria de mai bine de nouă decenii. Forumul Civic al Românilor, cu cele mai multe organizaţii în Ardeal, s-au adresat premierului Victor Ponta cu cererea expresă de a nu aduce UDMR-ul la guvernare. A fost însă adus! Şi deţine portofolii ministeriale: Kelemen Hunor, preşedintele UDMR - vicepremier şi ministrul al Culturii, Korodi Attila - ministrul Mediului, precum şi secretari de stat şi prefecţi pentru Covasna şi Harghita.

Gabriel Popescu – Constanţa: Ilariu Dobridor (1908-1968) este pseudonimul lui Constantin Florea Cioroianu (Dobridorul era satul din Dolj în care se născuse). A urmat Liceul Militar la Craiova şi a absolvit Facultatea de Litere şi Filosofie. Activitatea publicistică a început-o din vremea studenţiei, debutând în revista "Ramuri". Era un nume cunoscut în presa din perioada interbelică, fiind întâlnit în paginile revistelor "Gândirea", "Viaţa Românească", "Gând Românesc", "Bilete de papagal" şi al ziarelor "Curentul", "Dreptatea", "Ţărănismul", "Presa". Şi-a consolidat imaginea de poet prin volumul "Vocile singurătăţii" (Bucureşti, 1937), iar articolele şi eseurile politico-filosofice şi le-a aduna în câteva volume cu puternic ecou în epocă: "*Problema tineretului*" (1936), "*Organizarea minciunii*" (1937), "*Decăderea dogmelor - Cum au dizolvat evreii cultura europeană*" (1941), tradus în limba germană în acelaşi an, şi "Oameni ridicaţi din ţărănime" (1944). Cărţile sale reflectă în bună măsură traiectoria politică a autorului, dinspre ţărănism spre dreapta naţional-creştină. Nu a aderat la legionarism, a fost pe linia "bătrânească" naţionalistă Iorga – A.C. Cuza – Goga – Crainic - Antonescu. Volumul "*Decăderea dogmelor -. Cum au dizolvat evreii cultura europeană*" reprezintă principala scriere a lui Ilariu Dobridor şi singura reeditată după 1990. Atitudinea de respingere a iudaismului (ceea ce se numeşte astăzi în mod abuziv "antisemitism") o considera vitală pentru supravieţuirea lumii tradiţionale. Atenţie: nu era adeptul violenţei fizice, cu atât mai puţin al exterminării evreilor! Era doar un apărător al valorilor civilizaţiei europene înnobilate de creştinism, care tindeau să degenereze sub spiritul iudaic dizolvant. El trage un semnal de alarmă "diagnosticând" treptata iudaizare, exemplificând sprijinit pe o cultură respectabilă şi o bibliografie impresionantă. Pe scurt, Ilariu Dobridor argumentează că evreii sunt lipsiţi de originalitate creatoare, parazitând ideile altora şi exploatându-le tendenţios; că absolutizează câte un "concept de bază" pe care îl aplică în mod procustian întregii realităţi (economicul la Marx, instinctul / intuiţia la Bergson, sexualitatea la Freud etc.), şi că toate acestea converg în aşa-numita "perspectivă crepusculară", o fatalitate patologică inoculată civilizaţiei moderne. Caracterul iudaic numit şi "moisism" este opus normei creştine şi culturii europene, certitudinile şi dogmele ajungând la disoluţie. Contracararea pericolului o vede prin rezistenţa moral-spirituală şi prin primenirea lăuntrică a lumii creştine, prin întoarcerea la valorile ei. Responsabili de ruina Europei sunt consideraţi şi creştinii, pentru că s-au lăsat pervertiţi şi manipulaţi mai bine de două secole. Soarta lui Ilariu Dobridor e lesne de intuit: odată cu instalarea comunismului în România ("moşit" de evrei): scăpat ca prin minune de primul val al terorii, este arestat în 1954 la Râmnicu Vâlcea şi închis mai întâi la Craiova, apoi la Jilava şi la Aiud. Eliberat în 1964, avea în continuare "gura slobodă" şi ţinea mici discursuri anticomuniste ocazionale. Fiind urmărit îndeaproape de Securitate, la începutul anului 1968 a fost literalmente omorât în bătaie în mansarda sa din str. Roma.

Lucia Manolache – Piatra Neamţ: Rezumăm scrisoarea dvs. "Se vorbeşte şi astăzi despre clanul Ceauşescu. Dar şi în zilele noastre beneficiem de acelaşi nepotism: Victor Ponta prim ministru; soţia sa, Daciana, de mulţi ani în Parlamentul European, ca şi tata socru, Ilie Sârbu, senator de decenii şi fost ministru. Te apucă lehamitea care nu se opreşte însă aici: intransigentul Crin Antonescu o are pe soţia sa, Adina Vălean, tot în Parlamentul European; e de prisos să menţionez că nu s-a remarcat aici niciodată cu nimic, la fel ca şi colega sa, Claudia Benchescu, soţia deputatului Mihai Voicu. Despre Elena Băsescu, alintată <<Eba>> (un nume ce face să te gândeşti la maladia ebola), n-are sens să mai vorbim, ca şi despre atâtea şi atâtea alte (ne)cazuri de bipezi..."

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu
Secretar redacţie: Corneliu Mihai

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–16***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: 0746 700117
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

